

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

**o skupnem sistemu davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih
digitalnih storitev**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Enotni digitalni trg je ena od glavnih političnih prednostnih nalog Evropske komisije¹, njegov cilj pa je ustvariti digitalne priložnosti za ljudi in podjetja na trgu z več kot 500 milijoni potrošnikov EU. Da bi v celoti izkoristil svoj potencial, potrebuje sodoben in stabilen davčni okvir, ki spodbuja inovacije, odpravlja razdrobljenost trga in vsem akterjem omogoča, da izkoristijo novo tržno dinamiko pod pravičnimi in uravnoteženimi pogoji. Zagotavljanje pravične obdavčitve digitalnega gospodarstva je tudi del agende Evropske komisije o pravičnem in učinkovitem davčnem sistemu v Evropski uniji².

Digitalno gospodarstvo spreminja načine interakcije, potrošnje in poslovanja. Digitalne družbe rastejo veliko hitreje od gospodarstva na splošno in ta trend se bo le še nadaljeval. Digitalne tehnologije družbi prinašajo številne koristi ter z davčnega vidika ustvarjajo možnosti za davčne uprave in ponujajo rešitve za zmanjšanje upravnih bremen, olajšujejo sodelovanje med davčnimi organi in se borijo proti davčnim utajam.

Vendar imajo oblikovalci politik zaradi zastarelih veljavnih pravil o obdavčitvi dohodkov pravnih oseb, ki ne zajemajo tega razvoja, trenutno težave pri iskanju rešitev, ki lahko zagotovijo pravično in učinkovito obdavčitev ob vse hitrejši digitalni preobrazbi gospodarstva. Sedanja pravila zlasti niso več ustrezna za današnje razmere, v katerih se olajšuje čezmejno spletno trgovanje brez fizične prisotnosti, v katerih se podjetja močno opirajo na neopredmetena sredstva, ki jih je težko vrednotiti, in v katerih so vsebine, ki jih ustvarijo uporabniki, in zbiranje podatkov postali ključne dejavnosti za ustvarjanje vrednosti digitalnih podjetij.

Na mednarodni ravni je Organizacija za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) v svojem poročilu o ukrepu 1³, ki je bilo leta 2015 objavljeno v okviru projekta OECD/G20 o preprečevanju erozije davčne osnove in preusmerjanja dobička (BEPS), priznala, da digitalizacija in nekateri nastali poslovni modeli predstavljajo izzive za mednarodno obdavčenje. Finančni ministri skupine G20 so po objavi tega poročila ponovili svojo podporo delu OECD na področju obdavčenja in digitalizacije. OECD je pripravila vmesno poročilo⁴ o obdavčitvi digitalnega gospodarstva, ki je bilo finančnim ministrom skupine G20 predstavljeno marca 2018. Vmesno poročilo obravnava potrebo po prilagoditvi mednarodnega davčnega sistema digitalizaciji gospodarstva ter opredeljuje elemente, ki jih morajo upoštevati države, ki želijo uvesti začasne ukrepe za obravnavo davčnih izzivov, ki izhajajo iz digitalizacije.

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ OECD, „Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report“ (Obravnavanje davčnih izzivov digitalnega gospodarstva: ukrep 1 – končno poročilo za leto 2015), OECD Publishing, Pariz, 2015.

⁴ OECD (2018), Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS („Davčni izzivi, ki jih prinaša digitalizacija – Vmesno poročilo 2018: Vključujoči okvir o eroziji davčne osnove in preusmerjanju dobička“), OECD Publishing, Pariz.

Na ravni Unije so bili taki izzivi opredeljeni v sporočilu Komisije z naslovom „Pravičen in učinkovit davčni sistem v Evropski uniji za enotni digitalni trg“⁵, sprejetem 21. septembra 2017. Sedanja pobuda je bila omenjena tudi v pismu predsednika Junckerja o nameri, priloženem govoru o stanju v Uniji v letu 2017⁶. Kar zadeva države članice, je več finančnih ministrov EU sopodpisalo politično izjavo („Skupna pobuda o obdavčitvi družb, ki delujejo v digitalnem gospodarstvu“), v kateri so podprli učinkovite rešitve, ki so združljive s pravom EU in „temeljijo na konceptu vzpostavitve t. i. ‚davka za izravnavo davčne obremenitve‘ na promet, ki ga v Evropi ustvarijo digitalna podjetja“⁷. Temu so sledili sklepi, ki jih je Evropski svet sprejel 19. oktobra 2017⁸ in v katerih je bila poudarjena „potreba po učinkovitem in poštenem davčnem sistemu, primernem za digitalno dobo“. Poleg tega je Svet ECOFIN v sklepih z dne 5. decembra 2017⁹ opozoril na interes številnih držav članic začasne ukrepe, kot je dajatev, ki temelji na prihodkih od digitalnih dejavnosti v Uniji, in menil, da bi lahko o teh ukrepih presojala Komisija.

Ta predlog odgovarja na te pozive k ukrepanju in začasno obravnava težavo, da so sedanja pravila o davku od dohodkov pravnih oseb neustrezna za digitalno gospodarstvo.

Sedanja pravila o davku od dohodkov pravnih oseb so bila zasnovana za tradicionalna podjetja. Veljavna davčna pravila temeljijo na načelu, da bi bilo treba dobičke obdavčiti tam, kjer se ustvarja vrednost. Vendar so bila v glavnem zasnovana v začetku 20. stoletja za tradicionalna, fizična podjetja in opredeljujejo to, kaj sproži pravico do obdavčitve v državi (kje obdavčiti) ter koliko prihodkov od dohodkov pravnih oseb se razporedi državi (koliko obdavčiti), zlasti na podlagi fizične prisotnosti v navedeni državi. To pomeni, da so davčni nerezidenti davčni zavezanci v državi le, če so tam prisotni v obliki stalne enote. Vendar taka pravila ne upoštevajo globalnega dosega digitalnih dejavnosti, pri katerih fizična prisotnost ni več potrebna za opravljanje digitalnih storitev. Poleg tega imajo digitalna podjetja drugačne značilnosti kot tradicionalna v smislu ustvarjanja vrednosti zaradi sposobnosti opravljanja dejavnosti na daljavo, prispevka končnih uporabnikov k njihovem ustvarjanju vrednosti, pomena neopredmetenih sredstev, pa tudi nagnjenosti k tržnim strukturam „zmagovalec pobere večino“, ki temeljijo na močni prisotnosti mrežnih učinkov in vrednosti velepodatkov.

Uporaba sedanjih pravil o davku od dohodkov pravnih oseb za digitalno gospodarstvo je privedla do neuskladenosti med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti, zlasti v primeru poslovnih modelov, ki so močno odvisni od udeležbe uporabnikov. To z davčnega vidika predstavlja dvojni izziv. Prvič, prispevek, ki ga podjetje pridobi od uporabnikov in dejansko pomeni ustvarjanje vrednosti za družbo, bi lahko bil v davčni jurisdikciji, v kateri družba, ki opravlja digitalno dejavnost, nima fizičnega sedeža (in torej nima sedeža v davčne namene v skladu s sedanjimi pravili) in v kateri zato dobička, ustvarjenega s takimi dejavnostmi, ni mogoče obdavčiti. Drugič, tudi kadar ima družba stalno

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Stanje v Uniji v letu 2017. Pismo o nameri predsedniku Antoniju Tajaniju in ministrskemu predsedniku Jüriju Ratasu, 13. september 2017, na voljo na povezavi: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_sl.pdf.

⁷ Political statement: joint initiative on the taxation of companies operating in the digital economy (Politična izjava: skupna pobuda o obdavčitvi družb, ki delujejo v digitalnem gospodarstvu) – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, ki so jo Nemčija, Francija, Italija in Španija predložile estonskemu predsedstvu Sveta septembra 2017.

⁸ Zasedanje Evropskega sveta (19. oktober 2017) – Sklepi (dokument EUCO 14/17).

⁹ Sklepi Sveta z dne 5. decembra 2017 – „Responding to the challenges of taxation of profits of the digital economy“ (Odziv na izzive obdavčenja dobička digitalnega gospodarstva, FISC 346 ECOFIN 1092).

enoto v jurisdikciji, v kateri so uporabniki, se vrednost, ustvarjena z udeležbo uporabnikov, ne upošteva pri odločanju, koliko davka bi bilo treba plačati v vsaki državi. To ima tudi posledice z vidika tveganja za umetno izogibanje pravilom o stalni enoti, povzročča izkrivljanje konkurence med akterji na digitalnem trgu in negativno vpliva na prihodke.

Komisija priznava, da bi bilo glede na globalno naravo tega izziva za obdavčitev digitalnega gospodarstva najbolje poiskati večstranske mednarodne rešitve. Komisija tesno sodeluje z OECD, da bi podprla razvoj mednarodne rešitve. Vendar je napredek na mednarodni ravni težko doseči zaradi zapletenosti problema in velikega števila različnih vprašanj, ki jih je treba obravnavati, in za oblikovanje mednarodnega soglasja bo potrebno še nekaj časa. Zato se je Komisija odločila, da bo ukrepala, in danes predlaga prilagoditev pravil o davku od dohodkov pravnih oseb na ravni Unije, da bodo ustrezala značilnostim digitalnih podjetij¹⁰, odločila pa se je tudi, da bo državam članicam priporočila, naj to celovito rešitev razširijo na svoje konvencije o izogibanju dvojnega obdavčevanja z državami, ki niso pod jurisdikcijo Unije¹¹. Svet ECOFIN, ki je v sklepih z dne 5. decembra 2017 poudaril svoje zavzemanje za rešitev na svetovni ravni ter se zavezal, da bo tesno spremljal prihodnji mednarodni razvoj in proučil ustrezne odzive, je pozdravil ukrep EU. Delo na ravni OECD je kljub sedanjim predlogom bistveno za doseg splošnega soglasja o tej temi. Komisija bo pozorno spremljala razvoj dogodkov.

Države članice se med čakanjem na celovito rešitev, za sprejetje in izvajanje katere bo morda potreben čas, spopadajo s pritiskom glede ukrepanja v zvezi s tem vprašanjem zaradi tveganja, da se njihove osnove za davek od dohodkov pravnih oseb sčasoma precej znižujejo, pa tudi zaradi ugotovljene nepravilnosti položaja. Medtem ko v 10 državah članicah že obstajajo ali so konkretno načrtovani enostranski ukrepi za omejeno obravnavo te težave, trend narašča, sprejeti ukrepi pa se zelo razlikujejo glede obsega in utemeljitve. Zaradi takih neuskkljenih ukrepov, ki jih države članice sprejmejo same, bi se lahko nadalje razdrobil enotni trg in izkrivljala konkurenca, kar bi oviralo razvoj novih digitalnih rešitev in konkurenčnost Unije kot celote.

Zato mora Komisija ukrepati in predlagati usklajen pristop k vmesni rešitvi, ki usmerjeno odpravlja to težavo. Ta predlog zato določa skupni sistem davka na prihodke, ustvarjene z nekaterimi digitalnimi storitvami, ki jih opravljajo davčni zavezanci (v nadaljnjem besedilu: davek na digitalne storitve). Specifični cilj tega predloga je predstaviti ukrep, ki je osredotočen na prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev, je enostaven za izvajanje in pomaga ustvariti enake konkurenčne pogoje v vmesnem obdobju, dokler ne bo na voljo celovita rešitev.

To je v skladu s splošnimi cilji tega predloga, katerega namen je:

- zaščititi celovitost enotnega trga in zagotoviti njegovo pravilno delovanje;
- zagotoviti, da so javne finance v Uniji trajnostne in da se nacionalne davčne osnove ne znižajo;
- zagotoviti, da se ohrani socialna pravičnost in da imajo vsa podjetja, ki poslujejo v Uniji, enake konkurenčne pogoje, ter

¹⁰ Predlog direktive Sveta o določitvi pravil glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (COM(2018) 147 final).

¹¹ Priporočilo Komisije glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (C(2018) 1650 final).

- boj proti agresivnemu davčnemu načrtovanju in odprava vrzeli, ki trenutno obstajajo v mednarodnih pravilih, zaradi katerih se lahko nekatere digitalne družbe izognejo obdavčitvi v državah, kjer poslujejo in ustvarjajo vrednost.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Ta predlog je del prizadevanj, ki se izvajajo na ravni Unije in mednarodni ravni, da bi sedanji davčni okvir prilagodili digitalnemu gospodarstvu.

Na mednarodni ravni je bil izziv, kako zagotoviti pravično obdavčitev dohodka vseh akterjev v digitalnem gospodarstvu, že opredeljen v ukrepu 1 projekta OECD/G20 o preprečevanju erozije davčne osnove in preusmeritve dobička (BEPS), OECD pa je pripravila vmesno poročilo o obdavčitvi digitalnega gospodarstva, ki je bilo finančnim ministrom skupine G20 predstavljeno marca 2018.

Na ravni Unije so pravična davčna pravila za obdavčenje digitalnega gospodarstva del agende Komisije za pravično obdavčevanje, ki bo dopolnila izboljšave okvira davka od dohodkov pravnih oseb, dosežene v zadnjih letih. V zvezi s tem je Komisija leta 2016 znova objavila predlog o skupni konsolidirani osnovi za davek od dohodkov pravnih oseb (CCCTB)¹², ki bo zagotavljal konkurenčen, pravičen in trden okvir za obdavčitev podjetij na enotnem trgu. Na področju DDV Komisija prav tako obravnava izzive digitalnega gospodarstva s svojim predlogom o elektronskem trgovanju, ki ga je Svet sprejel decembra 2017¹³ in ki je v skladu z drugimi zakonodajnimi ukrepi iz akcijskega načrta za DDV iz leta 2016¹⁴.

Ta predlog je del svežnja, ki vključuje tudi predlog direktive o celoviti rešitvi¹⁵, priporočilo državam članicam, naj celovito rešitev zajamejo v svojih konvencijah o izogibanju dvojnega obdavčevanja z državami, ki niso pod jurisdikcijo Unije¹⁶, ter sporočilo, ki določa okvir in pojasnjuje uskladitev med predlogi¹⁷. Načela, na katerih temelji ta predlog, in zlasti pojem ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov so usklajeni s predlogom direktive o celoviti rešitvi in priporočilom, kot je pojasnjeno v sporočilu. Ta začasni ukrep zlasti zajema tiste primere, ko je prispevek uporabnikov k ustvarjanju vrednosti za družbo pomembnejši, medtem ko je pojem ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov tudi dejavnik, ki naj bi se s celovito rešitvijo zajel v okviru davka od dohodkov pravnih oseb.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Ta predlog je skladen tudi s strategijo za enotni digitalni trg¹⁸, v kateri se je Komisija zavezala, da bo posameznikom in podjetjem omogočila dostop do spletnih dejavnosti pod pogoji poštene konkurence ter poleg tega zagotovila digitalne priložnosti za ljudi in podjetja ter okrepila vodilni položaj Evrope v svetu v digitalnem gospodarstvu.

¹² COM(2016) 685 final in COM(2016) 683 final.

¹³ Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (UL L 348, 29.12.2017, str. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

¹⁸ COM(2015) 192 final.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Predlagana direktiva temelji na členu 113 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Ta določba Svetu omogoča, da v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom ter po posvetovanju z Evropskim parlamentom in Evropskim ekonomsko-socialnim odborom soglasno sprejme določbe za harmonizacijo zakonodaje držav članic glede drugih oblik posrednega obdavčenja v obsegu, v kakršnem je takšna harmonizacija potrebna za vzpostavitev in delovanje notranjega trga in preprečevanje izkrivljanja konkurence.

• Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)

Predlog je v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5(3) Pogodbe o Evropski uniji (PEU). Države članice lahko med čakanjem na skupno in usklajeno ukrepanje na ravni Unije za reformo davka od dohodkov pravnih oseb, ki bo zajemal digitalne dejavnosti družb, uvedejo enostranske začasne ukrepe za reševanje izzivov obdavčitve družb digitalnega gospodarstva. Države članice so nekatere take ukrepe, ki so lahko zelo raznoliki, že uvedle ali pa jih načrtujejo. Zato je potrebno ukrepanje EU, da bi se ublažila razdrobljenost enotnega trga in izkrivljanje konkurence v Uniji zaradi sprejetja takih različnih enostranskih ukrepov na nacionalni ravni. Poleg tega rešitev EU namesto različnih nacionalnih politik pomeni zmanjšanje bremena izpolnjevanja obveznosti za podjetja, za katera veljajo nova pravila, in daje mednarodni skupnosti močan znak glede zavezanosti EU, da ukrepa, ko gre za zagotavljanje pravične obdavčitve digitalnega gospodarstva.

• Sorazmernost

Najprimernejša možnost je skladna z načelom sorazmernosti, kar pomeni, da ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb, zlasti nemotenega delovanja enotnega trga. Kot izhaja iz preskusa subsidiarnosti, države članice ne morejo rešiti težave, ne da bi ovirale enotni trg. Poleg tega je cilj tega predloga določitev skupne strukture davka, pri čemer je državam članicam na voljo dovolj manevrskega prostora, ko gre za dejansko določitev nekaterih upravnih vidikov, povezanih z ukrepom, kot so obveznosti v zvezi z računovodstvom in vodenjem evidenc ter druge obveznosti, katerih namen je zagotoviti dejansko plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve. Države članice lahko sprejmejo tudi ukrepe za preprečevanje utaje, izogibanja in zlorab v zvezi z davkom na digitalne storitve in bodo lahko še vedno izterjale plačilo davka na digitalne storitve ter izvajale davčne revizije v skladu s svojimi pravili in postopki. Glej tudi oddelek 9.4.2 ocene učinka, ki je priložena temu predlogu¹⁹.

• Izbira instrumenta

Predlagana je direktiva, ki je edini razpoložljivi instrument v skladu s členom 113 PDEU.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

• Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi

Strategija posvetovanja je bila osredotočena na tri glavne skupine zainteresiranih strani: davčne uprave držav članic, podjetja in državljanje. Dve glavni dejavnosti posvetovanja sta bili odprto javno posvetovanje, pri katerem je bilo prejetih skupno 446 odgovorov v 12 tednih (od 26. oktobra 2017 do 3. januarja 2018), in ciljno usmerjena anketa, ki je bila poslana vsem

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

davčnim upravam v Uniji. O tej pobudi so bili obveščeni tudi člani platforme za dobro davčno upravljanje (sestavljene iz vseh davčnih organov v Uniji in 15 organizacij, ki predstavljajo podjetja, civilno družbo in davčne strokovnjake), ki so bili zaproseni za mnenje. Upoštevani so bili tudi prispevki na lastno pobudo. Kot je razvidno iz Priloge 2 k oceni učinka, priloženi temu predlogu, je po mnenju zainteresiranih strani (10 od 21 nacionalnih davčnih organov, pa tudi 53 % sodelujočih v odprtem javnem posvetovanju) davek na prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev najprimernejša možnost za vmesno rešitev.

- **Ocena učinka**

Oceno učinka za ta predlog je 7. februarja 2018 obravnaval Odbor Komisije za regulativni nadzor. Odbor je izdal pozitivno mnenje o predlogu skupaj z nekaj priporočili, ki so se upoštevala v končni različici ocene učinka. Mnenje Odbora, priporočila in pojasnilo, kako so bila ta upoštevana, so vključeni v Prilogo 1 k delovnemu dokumentu služb Komisije, ki je priložen temu predlogu²⁰. Glej Prilogo 3 navedenega dokumenta za pregled, na koga bi ta predlog vplival in kako.

V oceni učinka tega predloga je bilo proučenih več morebitnih možnosti za vmesno rešitev. Zaradi številnih pravnih omejitev je kljub temu postalo jasno, da bi se bilo treba osredotočiti na prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev. V zvezi z zasnovo takega davka na digitalne storitve (glej oddelek 9.2 ocene učinka) je bilo obravnavanih več možnosti, zlasti njegovo področje uporabe (katere storitve so zajete), uporaba praga prihodkov (katera podjetja so zajeta), davčna stopnja in pobiranje davka.

Kot je pojasnjeno v oceni učinka, je najprimernejša zasnova te možnosti davek z ozkim področjem uporabe, ki se obračuna na bruto prihodke podjetja od opravljanja nekaterih digitalnih storitev, pri katerih je osrednjega pomena ustvarjanje vrednosti s strani uporabnikov in pri katerih bi se za davčne zavezanke, zavezane plačilu davka, štela le podjetja, ki bi presegala dva pragova, povezana s prihodki.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Predlog ne bo vplival na proračun EU.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Izvedbeni načrti ter ureditve spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Komisija bo po sprejetju Direktive v tesnem sodelovanju z državami članicami spremljala njeno izvajanje in uporabo ter ocenila ustreznost delovanja te pobude in obseg uresničevanja njenih ciljev na podlagi kazalnikov iz oddelka 10 ocene učinka, priložene temu predlogu.

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Opredelitev pojmov (člen 2)

Ta člen določa opredelitve različnih pojmov, potrebnih za uporabo določb Direktive.

Obdavčljivi prihodki (člen 3)

V tem členu je opredeljeno, kateri prihodki se štejejo za obdavčljive prihodke za namene te direktive.

²⁰ SWD(2018) 81 final.

Davek na digitalne storitve je davek s ciljnim področjem uporabe, ki se plača na prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev, za katere je značilno ustvarjanje vrednosti s strani uporabnikov. Storitve, ki spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve, so tiste, pri katerih je udeležba uporabnika v digitalni dejavnosti bistvenega pomena za podjetje, ki opravlja to dejavnost, in ki podjetju omogočajo, da od tega pridobi prihodke. Povedano drugače, poslovni modeli, zajeti v tej direktivi, so tisti, ki brez vključenosti uporabnikov ne bi mogli obstajati v svoji sedanji obliki. Vloga, ki jo imajo uporabniki teh digitalnih storitev, je edinstvena in kompleksnejša kot vloga, ki jo tradicionalno ima stranka. Te storitve se lahko opravljajo na daljavo, ne da bi moral imeti ponudnik storitev fizični sedež v jurisdikciji, v kateri so uporabniki in kjer se ustvarja vrednost. Zato so taki poslovni modeli odgovorni za največjo razliko med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti. Vendar se obdavčijo prihodki, pridobljeni z monetizacijo prispevka uporabnika, in ne sama udeležba uporabnikov.

Obstaja več možnosti, kako lahko udeležba uporabnikov prispeva k vrednosti podjetja. Digitalna podjetja lahko na primer zbirajo podatke o dejavnostih uporabnikov na digitalnih vmesnikih, kar se praviloma uporablja za ciljno oglaševanje za take uporabnike, ti podatki pa se lahko tudi proti plačilu posredujejo tretjim osebam. Druga možnost je aktivna in trajna vključenost uporabnikov na večstranskih digitalnih vmesnikih, s čimer nastanejo mrežni učinki, kjer se, na splošno rečeno, vrednost storitve veča s številom uporabnikov, ki uporabljajo vmesnik. Vrednost takih vmesnikov je v povezavah med uporabniki in interakciji med njimi, kar pogosto obsega nalaganje in izmenjavo informacij znotraj mreže s strani uporabnikov. Taki večstranski digitalni vmesniki lahko tudi omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki, kar je še ena jasna oblika udeležbe uporabnikov.

Na podlagi različnih oblik udeležbe uporabnikov, ki so opisane zgoraj, bi bili prihodki, vključeni v področje uporabe tega davka (obdavčljivi prihodki), tisti, ki izhajajo iz opravljanja katere koli od naslednjih storitev (obdavčljive storitve) iz člena 3(1):

- storitve, ki zajemajo oglaševanje na digitalnem vmesniku, usmerjeno v uporabnike tega vmesnika, pa tudi prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, ki so bili ustvarjeni z dejavnostmi takih uporabnikov na digitalnih vmesnikih;
- storitve, ki zajemajo omogočanje dostopa uporabnikom do večstranskih digitalnih vmesnikov in se lahko imenujejo tudi „posredniške storitve“ ter uporabnikom omogočajo, da poiščejo druge uporabnike in z njimi komunicirajo, lahko pa tudi omogočajo zagotavljanje osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki.

Opravljanje storitev oglaševanja, ki zajema predvajanje oglasov stranke na digitalnem vmesniku, usmerjenih v uporabnike tega vmesnika, je v širšem pomenu opredeljeno v členu 3(1)(a) v skladu s proučenimi poslovnimi modeli. Družba, ki omogoča predvajanje oglasov na digitalnem vmesniku, z oglaševanjem v digitalnem okviru namreč običajno monetizira uporabniški promet in podatke o uporabnikih, ki se upoštevajo zaradi predvajanja. V opredelitvi storitve se ne upošteva, ali je dobavitelj storitve oglaševanja lastnik digitalnega vmesnika, na katerem se predvaja oglas. Vendar je v členu 3(3) pojasnjeno, da se v primerih, ko sta ponudnik storitve oglaševanja in lastnik digitalnega vmesnika različna subjekta, za slednjega ne šteje, da je opravljal obdavčljivo storitev iz člena 3(1)(a). To je zato, da se preprečijo morebitni kaskadni učinki ali dvojna obdavčitev istih prihodkov (del prihodkov, ki jih subjekt pridobi od stranke za predvajanje njenih oglasov, bo v zameno za najem digitalnega prostora na tem vmesniku plačan lastniku digitalnega vmesnika, na katerem se bo tak oglas predvajal).

Posredniške storitve so opredeljene v členu 3(1)(b) s sklicevanjem na večstranske digitalne vmesnike, ki uporabnikom omogočajo, da poiščejo druge uporabnike in komunicirajo z njimi, ta vidik pa ponudnikom takih storitev omogoča, da izkoristijo mrežne učinke. Posredniške storitve se zaradi zmogljivosti teh vmesnikov, da vzpostavijo povezave med uporabniki, razlikujejo od drugih storitev, za katere se lahko prav tako šteje, da omogočajo interakcijo med uporabniki, vendar uporabniki med seboj ne morejo vzpostaviti stika, razen če so ga že vzpostavili z drugimi sredstvi, kot so storitve takojšnjega sporočanja. Ustvarjanje vrednosti za take druge storitve, ki se lahko na splošno opredelijo kot komunikacijske ali plačilne storitve, izhaja iz razvoja in prodaje podporne programske opreme, ki omogoča to interakcijo, in je manj povezano z udeležbo uporabnikov. Zato komunikacijske ali plačilne storitve ne spadajo na področje uporabe zadevnega davka, kot je pojasnjeno v členu 3(4)(a).

V primeru večstranskih digitalnih vmesnikov, ki omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki vmesnika, prihodki, ki jih uporabniki pridobijo s temi transakcijami, ne spadajo na področje zadevnega davka. Tudi prihodki od dejavnosti, ki so povezane s trgovino na drobno in vključujejo prodajo blaga ali storitev, naročenih na spletu prek spletnega mesta dobavitelja takega blaga ali storitev (ki lahko vključujejo tudi tisto, kar se običajno imenuje „e-trgovanje“), ne spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve, saj se vrednost za trgovca na drobno ustvari z zagotovljenim blagom ali storitvami, digitalni vmesnik pa se uporablja le kot komunikacijsko sredstvo.

V členu 3(4)(a) je pojasnjeno tudi, da se storitve, ki jih subjekt uporabnikom zagotovi prek digitalnega vmesnika in zajemajo dobavo digitalnih vsebin, kot so video in zvočne vsebine ali besedilo, ki so v lasti tega subjekta ali za katere je subjekt pridobil pravico do distribuiranja, ne štejejo za posredniške storitve in bi jih bilo zato treba izvzeti iz področja uporabe zadevnega davka, saj je manj gotovo, v kakšnem obsegu ima udeležba uporabnikov osrednjo vlogo pri ustvarjanju vrednosti za družbo. To točko je treba pojasniti, ker lahko nekateri dobavitelji digitalnih vsebin prek digitalnega vmesnika omogočajo določeno vrsto interakcije med prejemniki takih vsebin in bi se lahko zato zanje štelo, da spadajo v opredelitev večstranskih digitalnih vmesnikov, ki zagotavljajo posredniške storitve. Vendar je v takih okoliščinah interakcija med uporabniki pomožna interakcija k dobavi digitalnih vsebin, kjer je edini ali glavni namen, da uporabnik prejme digitalno vsebino od subjekta, ki omogoča dostop do digitalnega vmesnika (npr. dobava videoigre, ki jo subjekt uporabniku zagotovi prek digitalnega vmesnika, bi pomenila dobavo digitalne vsebine s strani tega subjekta, ki ne spada na področje uporabe davka na digitalne storitve, ne glede na to, ali lahko tak uporabnik igra proti drugim uporabnikom in je zato med njimi mogoča določena vrsta interakcije).

Dobavo digitalnih vsebin, ki jo subjekt zagotovi uporabnikom prek digitalnega vmesnika in je storitev, ki ne spada na področje uporabe davka na digitalne storitve, bi bilo treba razlikovati od omogočanja dostopa do večstranskega digitalnega vmesnika, prek katerega lahko uporabniki naložijo in izmenjujejo digitalne vsebine z drugimi uporabniki, ali omogočanja dostopa do vmesnika, ki omogoča osnovno dobavo digitalnih vsebin neposredno med uporabniki. Te zadnje navedene storitve pomenijo storitev posredovanja za subjekt, ki omogoča dostop do večstranskega digitalnega vmesnika, in zato spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve ne glede na naravo osnovne transakcije. V členu 3(4)(a) je zato poudarjeno, da mora dobavo digitalnih vsebin, ki ne spada na področje uporabe davka na digitalne storitve, zagotoviti subjekt, ki omogoča dostop do digitalnega vmesnika, prek katerega se dobavlja digitalna vsebina, in ne uporabniki tega vmesnika drugim uporabnikom.

Obdavčljive storitve, ki vključujejo prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, so opredeljene v členu 3(1)(c) glede na podatke, ki so bili ustvarjeni z dejavnostmi takih uporabnikov na digitalnih vmesnikih. Storitve, ki spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve, so namreč tiste, pri katerih se digitalni vmesniki uporabijo za ustvarjanje prispevka uporabnika,

ne pa tiste, pri katerih se vmesniki uporabljajo kot način za prenos podatkov, ki so bili drugače ustvarjeni. Davek na digitalne storitve torej ni davek na zbiranje podatkov ali uporabo podatkov, ki jih podjetje zbere za svoje interne namene, ali brezplačno izmenjavo podatkov, ki jih zbere podjetje, s tretjimi osebami. Davek na digitalne storitve je usmerjen v plačljiv prenos podatkov, pridobljenih z zelo specifično dejavnostjo (dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih).

V členu 3(4)(b) in (c) je pojasnjeno, da storitve, ki so regulirane v točkah od (1) do (9) oddelka A Priloge I k Direktivi 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta²¹ ter jih opravljajo mesta trgovanja ali sistematični internalizatorji, kot so opredeljeni v navedeni direktivi, ali regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja, ne spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve. Poleg tega na področje uporabe davka na digitalne storitve ne spadajo storitve, ki zajemajo omogočanje dajanja posojil in jih opravljajo regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja. Izraz regulirani ponudnik storitev množičnega financiranja se nanaša na ponudnike storitev, za katere veljajo nova pravila Unije, sprejeta na podlagi člena 114 PDEU za reguliranje storitev množičnega financiranja.

Večstranski digitalni vmesniki, ki uporabnikom omogočajo, da prejmejo storitve izvrševanja trgovanja, investicijske storitve ali storitve investicijskih raziskav ali se seznanijo z obstojem takih storitev, kot so tisti, dostop do katerih omogočajo navedeni subjekti, pogosto vključujejo interakcijo med uporabniki. Vendar uporabnik nima osrednje vloge pri ustvarjanju vrednosti za subjekt, ki omogoča dostop do digitalnega vmesnika. Namesto tega je vrednost v zmožnosti takega subjekta, da poveže kupce in prodajalce finančnih produktov pod specifičnimi in značilnimi pogoji, ki sicer ne bi bili izpolnjeni (v primerjavi, na primer, s transakcijami, ki so sklenjene zunaj takih vmesnikov neposredno med nasprotnimi strankami). Storitve, ki zajema dostop do digitalnega vmesnika, ki ga omogoči tak subjekt, presega zgolj omogočanje transakcij s finančnimi instrumenti med uporabniki takega vmesnika. Natančneje, regulirane storitve, ki so izvzete iz področja uporabe te direktive, so namenjene zagotavljanju varnega okolja za finančne transakcije. Subjekt, ki opravlja te storitve, zato določi posebne pogoje, pod katerimi se lahko izvršijo take finančne transakcije, da se zagotovijo bistveni elementi, kot so kakovost izvršitve transakcij, stopnja preglednosti na trgu in pravična obravnava vlagateljev. Take storitve imajo bistven in značilen cilj olajševanja financiranja, naložb ali varčevanja.

Kar zadeva platforme za množično financiranje, naložbeno in posojilno množično financiranje ne spada na področje uporabe davka, ker imajo ponudniki takih storitev enako vlogo kot mesta trgovanja in sistematični internalizatorji in zato ne pomenijo zgolj posredovanja. Storitve platform za množično financiranje, pri katerih ne gre za naložbeno in posojilno množično financiranje in ki predstavljajo posredovanje, kot je množično financiranje na podlagi donacij ali nagrad ali storitve takih platform, ki zajemajo oglaševanje, pa spadajo na področje uporabe te direktive.

Ker je prenos podatkov, ki ga izvedejo mesta trgovanja, sistematični internalizatorji in regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja, omejen na opravljanje zgoraj opisanih reguliranih finančnih storitev in je njegov del ter je kot tak reguliran s pravom Unije, bi bilo treba tudi storitve prenosa podatkov, ki jih opravljajo navedeni subjekti, izvzeti iz področja uporabe davka na digitalne storitve, kakor je določeno v členu 3(5).

²¹ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

V členu 3(2) je pojasnjeno, da se davek na digitalne storitve obračuna na bruto prihodke podjetja od opravljanja storitev, ki spadajo na področje uporabe davka, brez davka na dodano vrednost in drugih podobnih davkov.

V členu 3(7) je pojasnjeno, da se prihodki od opravljanja obdavčljivih storitev med subjekti konsolidirane skupine za namene finančnega računovodenja ne štejejo za obdavčljive prihodke.

V skladu s členom 3(8), kadar subjekt iz konsolidirane skupine za namene finančnega računovodenja opravi obdavčljivo storitev za tretjo osebo, plačilo za tako storitev pa pridobi drug subjekt iz te skupine, se za plačilo šteje, da ga je pridobil subjekt, ki opravlja obdavčljive storitve. Ta določba je zaščitni ukrep, da se subjektu, ki opravlja obdavčljive storitve in pridobi prihodke od takih storitev prek drugega subjekta iz iste skupine, prepreči izogibanje obveznosti plačila davka na digitalne storitve.

Davčni zavezanec (člen 4)

V skladu s členom 4(1) se za namene davka na digitalne storitve za davčnega zavezanca šteje subjekt, ki presega naslednja pragova:

- skupni znesek prihodka na svetovni ravni, ki ga subjekt prijavi za zadnje zaključeno poslovno leto, za katero je na voljo računovodski izkaz, presega 750 000 000 EUR in
- skupni znesek obdavčljivega prihodka, ki ga subjekt pridobi v Uniji med navedenim poslovnim letom, presega 50 000 000 EUR.

Prvi prag (skupni letni prihodki na svetovni ravni) omejuje uporabo davka na družbe določene velikosti, in sicer tiste z močnimi položaji na trgu, ki jim omogočajo, da imajo razmeroma večjo korist od mrežnih učinkov in izkoriščanja velepodatkov ter tako gradijo svoje poslovne modele na udeležbi uporabnikov. Taki poslovni modeli, ki privedejo do večjih razlik med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti, so tisti, ki spadajo na področje uporabe zadevnega davka. Gospodarsko zmožnost podjetij, ki so davčni zavezanci, je treba razumeti kot njihovo zmožnost, da privabijo veliko število uporabnikov, kar je nujno za uspešnost takih poslovnih modelov. Poleg tega v večjih družbah obstaja priložnost za izvajanje agresivnega davčnega načrtovanja. Zato je bil enak prag predlagan v drugih pobudah Unije, kot je skupna konsolidirana osnova za davek od dohodkov pravnih oseb (CCCTB). Tak prag naj bi tudi zagotovil pravno varnost ter podjetjem in davčnim organom olajšal ugotavljanje in znižal stroške takega ugotavljanja, ali je subjekt zavezan plačilu davka na digitalne storitve, zlasti glede na to, da nekateri med njimi prihodkov od dejavnosti, ki spadajo na področje uporabe tega davka, morda ne beležijo ločeno. S tem pragom bi morala biti tudi izključena mala in zagonska podjetja, za katera bi imela bremena izpolnjevanja novih davčnih obveznosti verjetno nesorazmeren učinek.

Drugi prag (skupni letni obdavčljivi prihodki v Uniji) pa nasprotno omejuje uporabo davka na primere, kadar na ravni Unije obstaja pomemben digitalni odtis v zvezi s prihodki, ki jih zajema davek na digitalne storitve. Ta prag je določen na ravni Unije, da se ne upoštevajo razlike v velikostih trga, ki morda obstajajo v Uniji.

Če podjetje pripada konsolidirani skupini za namene finančnega računovodenja, je treba praga uporabiti za konsolidirane prihodke skupine skupaj, kot je določeno v členu 4(6).

Podjetje, ki izpolnjuje navedena pogoja, se šteje za davčnega zavezanca ne glede na to, ali ima sedež v državi članici ali državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije. Glede na to, kje ima davčni zavezanec sedež, lahko scenariji, pri katerih lahko nastane obveznost plačila davka na digitalne storitve, vključujejo davčnega zavezanca s sedežem v državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije, ki mora davek na digitalne storitve plačati v državi članici, davčnega zavezanca s

sedežem v državi članici, ki mora davek na digitalne storitve plačati v drugi državi članici, ali davčnega zavezanca s sedežem v državi članici, ki mora davek na digitalne storitve plačati v tej isti državi članici.

Kraj obdavčenja (člen 5)

Člen 5 določa, kolikšen delež obdavčljivih prihodkov, ki jih pridobi subjekt, je treba za namene tega davka obravnavati kot pridobljen v državi članici. Ta določba v skladu s pojmom ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov, na katerem temelji objektivno področje uporabe davka na digitalne storitve, določa, da je treba davek na digitalne storitve plačati v državi članici ali državah članicah, kjer so uporabniki.

Ta pristop sledi logiki, da je vključenost uporabnikov v digitalne dejavnosti družbe tista, ki ustvarja vrednost za to družbo, ki morda ne pomeni nujno plačila s strani uporabnikov (npr. gledalcev oglaševanja na digitalnem vmesniku) ali pa lahko vključuje plačilo samo od nekaterih uporabnikov (npr. večstranski digitalni vmesniki, na katerih morajo le nekateri uporabniki plačati dostop do vmesnika, drugi pa imajo prost dostop). Zato je država članica, v kateri je uporabnik, tista, ki ima pravico do obdavčitve v zvezi z davkom na digitalne storitve, ne glede na to, ali je uporabnik denarno prispeval k ustvarjanju prihodka za družbo. Določena so posebna pravila glede tega, kdaj se za uporabnika šteje, da je v državi članici.

Obdavčljive prihodke od opravljanja obdavčljive storitve je treba za namene te direktive obravnavati kot pridobljene v državi članici v davčnem obdobju, če se za uporabnika takih storitev v skladu s pravili iz člena 5(2), ki jih je treba uporabiti za vsako vrsto obdavčljive storitve, šteje, da je v tej državi članici v tem davčnem obdobju. V primeru uporabnikov, vključenih v obdavčljivo storitev, ki so v različnih državah članicah ali državah, ki niso pod jurisdikcijo Unije, bi bilo treba obdavčljive prihodke subjekta od opravljanja navedene storitve razporediti med vse države članice sorazmerno in v skladu z več ključi razporeditve, ki so v členu 5(3) določeni za vsako vrsto obdavčljive storitve. Taki ključi razporeditve so bili določeni ob upoštevanju narave vsake od obdavčljivih storitev in zlasti tega, kaj sproži prejem prihodkov za ponudnika storitve.

Kadar obdavčljiva storitev zajema oglaševanje na digitalnem vmesniku, se pri določanju deleža prihodkov, ki ga je treba v davčnem obdobju razporediti državi članici, upošteva število predvajanj oglasa na uporabniških napravah v tem davčnem obdobju v tej državi članici.

Kar zadeva omogočanje dostopa do večstranskih digitalnih vmesnikov, se za določitev deleža obdavčljivih prihodkov, ki ga je treba razporediti državi članici, razlikuje med primeri, v katerih vmesnik omogoča osnovne transakcije neposredno med uporabniki, in primeri, v katerih takih transakcij ne omogoča. V primerih, ki vključujejo omogočanje osnovnih transakcij, se obdavčljivi prihodki v davčnem obdobju državi članici razporedijo glede na število uporabnikov, ki so opravili tako transakcijo v tem davčnem obdobju in pri tem uporabili napravo v tej državi članici. To je namreč dejanje, ki običajno prinaša prihodke subjektu, ki omogoča dostop do vmesnika. Pravice do obdavčitve prihodkov podjetij, ki omogočajo dostop do vmesnika, imajo države članice, v katerih so uporabniki, ki opravijo osnovne transakcije, in sicer ne glede na to, ali so uporabniki prodajalci ali kupci osnovnega blaga ali storitev. To je zato, ker oboji s svojo udeležbo ustvarjajo vrednost za večstranski digitalni vmesnik, glede na to, da je vloga vmesnika usklajevanje ponudbe in povpraševanja. Če posredniška storitev ne vključuje omogočanja osnovnih transakcij, pa se prihodki običajno pridobijo s periodičnimi plačili po registraciji ali odprtju računa na digitalnem vmesniku. Zato se pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov državi članici v davčnem obdobju upošteva število uporabnikov v tem davčnem obdobju, ki imajo račun, odprt z uporabo naprave v tej državi članici, ne glede na to, ali je bil odprt v tem ali katerem od prejšnjih davčnih let.

Kar zadeva prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, se pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov v davčnem obdobju državi članici upošteva število uporabnikov, katerih podatki, preneseni v navedenem davčnem obdobju, so bili ustvarjeni, ker so taki uporabniki uporabili napravo v tej državi članici.

V členu 5(4) je pojasnjeno še, da se pri določanju kraja obdavčitve ne upošteva kraj, iz katerega je bilo izvedeno plačilo za obdavčljive storitve. Tudi v primerih, ki vključujejo zagotavljanje osnovnega blaga ali storitev neposredno med uporabniki večstranskega digitalnega vmesnika, se ne upošteva kraj, v katerem se izvedejo take osnovne transakcije.

Na podlagi določbe člena 5(5) se za uporabnike šteje, da so v državi članici naslova internetnega protokola (IP) naprave, ki jo uporabljajo, ali katere koli druge metode geolociranja, če je natančnejša. Naslov IP je enostaven in učinkovit posrednik za določanje lokacije uporabnika. Poleg tega bi se lahko davčni zavezanec, če se z drugimi načini geolociranja ugotovi, da uporabnik ni v državi članici, razvidni iz naslova IP, pri določanju kraja obdavčitve še vedno zanesel na te druge načine geolociranja.

Obveznost obračuna davka, izračun davka in stopnja (členi od 6 do 8)

V skladu s členom 6 bo novi davek v državi članici obračunan glede na delež obdavčljivih prihodkov, ki jih davčni zavezanec pridobi v davčnem obdobju in za katere se šteje, da so pridobljeni v tej državi članici.

Člen 7 določa pravilo glede izračuna davka na digitalne storitve.

Člen 8 določa triodstotno enotno stopnjo po vsej Uniji.

Obveznosti (členi od 9 do 19)

Členi od 9 do 19 določajo sklop obveznosti, ki bi jih morali izpolniti davčni zavezanci z obveznostjo plačila davka na digitalne storitve.

V členu 9 je pojasnjeno, da mora davčni zavezanec, ki opravlja obdavčljive storitve, plačati davek in izpolniti obveznosti iz poglavja 3. V njem je določeno tudi, da lahko konsolidirana skupina za namene finančnega računovodenja imenuje en subjekt iz navedene skupine za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz poglavja 3 v imenu vsakega davčnega zavezanca iz navedene skupine, ki je zavezan plačilu davka na digitalne storitve.

Za upravljanje upravnih vidikov, povezanih s tem davkom, je vsem davčnim zavezancem na voljo mehanizem za poenostavitev, tj. točka „vse na enem mestu“. Delovanje točke „vse na enem mestu“ temelji na zamisli, da bi moral imeti davčni zavezanec z obveznostjo plačila davka na digitalne storitve v eni ali več državah članicah na voljo enotno kontaktno točko (državo članico identifikacije), prek katere lahko izpolni vse svoje obveznosti v zvezi z davkom na digitalne storitve (identifikacija, predložitev obračuna davka na digitalne storitve in plačilo). Država članica identifikacije mora te informacije izmenjati z drugimi državami članicami, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve, in prenesti delež davka na digitalne storitve, pobranega v imenu takih drugih držav članic.

Kot je pojasnjeno v členu 10, „država članica identifikacije“ pomeni državo članico, v kateri je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve, če pa je plačilo tega davka zavezan v več državah članicah, lahko državo članico identifikacije izbere med njimi.

Dejstvo, da je davčni zavezanec za namene davka od dohodkov pravnih oseb morda rezident države članice, glede na različno naravo obeh davkov ne vpliva na določitev države članice identifikacije za namene davka na digitalne storitve. S tem se tudi naj ne bi naložilo nesorazmerno upravno breme državam članicam, v katerih ima davčni zavezanec morda sedež zaradi obdavčitve dohodkov pravnih oseb, vendar morda ni zavezan plačilu davka na digitalne

storitve. Zato bo lahko davčni zavezanec z obveznostjo plačila davka na digitalne storitve v več državah članicah za vse svoje obveznosti v zvezi z zadevnim davkom uporabil točko „vse na enem mestu“ v svoji državi članici identifikacije, ne glede na to, ali je za namene davka od dohodkov pravnih oseb tam davčni rezident. Na primer, davčni zavezanec z obveznostjo plačila davka na digitalne storitve v dveh državah članicah (državi članici A, kjer je rezident za namene davka od dohodkov pravnih oseb, in državi članici B, kjer ni rezident za namene davka od dohodkov pravnih oseb), ki za državo članico identifikacije izbere državo članico B, bo lahko svoje obveznosti v zvezi z davkom na digitalne storitve v obeh državah članicah A in B izpolnil prek točke „vse na enem mestu“.

Člen 10 določa, da mora davčni zavezanec prek sistema samoprijave državo članico identifikacije obvestiti, da je zavezan plačilu davka na digitalne storitve v Uniji, pa tudi podrobnosti, ki jih je treba sporočiti. Navedeni davčni zavezanec bo pridobil identifikacijsko številko v skladu s členom 11. Če davčni zavezanec ni več zavezan plačilu davka na digitalne storitve v Uniji, mora to informacijo sporočiti državi članici identifikacije v skladu s členom 12, država članica identifikacije pa bo tega davčnega zavezanca izbrisala iz identifikacijskega registra. V členu 13 so pojasnjena pravila v zvezi z morebitno spremembo države članice identifikacije.

Poleg tega mora ta davčni zavezanec v državi članici identifikacije predložiti obračun davka na digitalne storitve v skladu s členom 14 s podrobnostmi, določenimi v členu 15. To zlasti pomeni, da je treba za vsako državo članico, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve za ustrezno davčno obdobje, prijaviti skupni znesek obdavčljivih prihodkov, za katere se šteje, da jih je davčni zavezanec pridobil v tej državi članici, skupaj z zneskom davka na digitalne storitve, dolgovanega za ta znesek. Sporočiti bo treba tudi skupni davek na digitalne storitve, ki ga je treba plačati v vseh državah članicah, in informacije o pragovih, ki se uporabljajo za namene člena 4.

Plačilne ureditve ureja člen 16, ki določa tudi, da bi morala država članica, v kateri je bilo treba plačati davek na digitalne storitve, morebitna vračila davka davčnim zavezancem po že opravljenem prenosu tega dolgovanega davka iz države članice identifikacije vrniti neposredno zadevnemu davčnemu zavezancu. Da bi se izognili neskladnostim pri delovanju točke „vse na enem mestu“, je v členu 17 uvedena določba, ki ureja morebitne spremembe obračuna davka na digitalne storitve. Člen 18 se nanaša na računovodske ukrepe ter ukrepe za vodenje evidence in boj proti goljufijam, ki jih sprejmejo države članice. V tej določbi je pojasnjeno tudi, da obstoj točke „vse na enem mestu“ in države članice identifikacije ne spremeni dejstva, da davčni zavezanec davek na digitalne storitve dolguje neposredno vsaki državi članici, v kateri je treba plačati zadevni davek, in da lahko taka država članica izterja plačilo davka na digitalne storitve neposredno od davčnega zavezanca, ki bi ga moral plačati, ter izvaja davčne revizije in nadzorne ukrepe.

Člen 19 določa, da mora vsaka država članica imenovati pristojni organ za upravljanje vseh upravnih obveznosti v zvezi z davkom na digitalne storitve in zahtev upravnega sodelovanja iz poglavja 4.

Upravno sodelovanje v zvezi z obveznostmi (členi od 20 do 23)

Določbe členov od 20 do 23 urejajo potrebne izmenjave med državami članicami glede identifikacije davčnih zavezancev in predložitve obračunov davka na digitalne storitve, pa tudi prenos sredstev, ki ustrezajo plačilom davka na digitalne storitve, ki jih država članica identifikacije plača drugim državam članicam, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve.

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o skupnem sistemu davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,
ob upoštevanju predloga Evropske komisije,
po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,
ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,
ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,
v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,
ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Svetovno gospodarstvo hitro postaja digitalno, zato so se pojavili novi načini poslovanja. Za digitalne družbe je značilno dejstvo, da je njihovo poslovanje močno povezano z internetom. Zlasti digitalni poslovni modeli so v veliki meri odvisni od zmožnosti opravljanja dejavnosti na daljavo in z omejeno fizično prisotnostjo ali brez nje, prispevka končnih uporabnikov k ustvarjanju vrednosti in pomena neopredmetenih sredstev.
- (2) Sedanja pravila o obdavčitvi dohodkov pravnih oseb so bila v glavnem razvita v 20. stoletju za tradicionalna podjetja. Temeljijo na zamisli, da bi bilo treba obdavčitev izvesti tam, kjer se ustvarja vrednost. Vendar je uporaba sedanjih pravil za digitalno gospodarstvo privedla do neusklajenosti med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti, zlasti v primeru poslovnih modelov, ki so močno odvisni od udeležbe uporabnikov. Zato se je izkazalo, da sedanja pravila o davku od dohodkov pravnih oseb niso primerna za obdavčitev dobička digitalnega gospodarstva in jih je treba pregledati.
- (3) Navedeni pregled je pomemben element enotnega digitalnega trga³, saj enotni digitalni trg potrebuje sodoben in stabilen davčni okvir za digitalno gospodarstvo, da bi se spodbujale inovacije, odpravila razdrobljenost trga in da bi se vsem akterjem omogočilo, da pod pravičnimi in uravnoteženimi pogoji izkoristijo novo tržno dinamiko.

¹ UL C , , str. ...

² UL C , , str. ...

³ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Strategija za enotni digitalni trg za Evropo“ (COM(2015) 192 final z dne 6. maja 2015).

- (4) Komisija je v sporočilu z naslovom „Pravičen in učinkovit davčni sistem v Evropski uniji za enotni digitalni trg“⁴, sprejetem 21. septembra 2017, opredelila izzive, ki jih digitalno gospodarstvo predstavlja za veljavna davčna pravila, in se zavezala, da bo analizirala razpoložljive možnosti politike. Svet ECOFIN je v sklepih z dne 5. decembra 2017⁵ Komisijo pozval, naj sprejme predloge, ki se odzivajo na izzive glede obdavčenja dobičkov v digitalnem gospodarstvu, ter ob tem upošteva interes, ki so ga številne države članice izrazile za začasne ukrepe, usmerjene v prihodke od digitalnih dejavnosti v Uniji, ki ne bi spadali na področje uporabe konvencij o izogibanju dvojnega obdavčevanja.
- (5) Ker je problem obdavčitve digitalnega gospodarstva globalen, bi bilo zanj najbolje poiskati večstransko mednarodno rešitev. Zato je Komisija dejavno vključena v mednarodno razpravo. OECD se trenutno ukvarja s tem vprašanjem. Vendar je napredek na mednarodni ravni težko doseči. Zato se sprejemajo ukrepi za prilagoditev pravil o davku od dohodkov pravnih oseb na ravni Unije⁶ in za spodbujanje sklenitve sporazumov z državami, ki niso pod jurisdikcijo Unije⁷, tako da se lahko okvir davka od dohodkov pravnih oseb uskladi z novimi digitalnimi poslovnimi modeli.
- (6) Države članice se do uvedbe takega ukrepa, za sprejetje in izvajanje katerega bo morda potreben čas, spopadajo s pritiskom glede ukrepanja v zvezi s tem vprašanjem zaradi tveganja, da se njihove osnove za davek od dohodkov pravnih oseb sčasoma precej znižujejo. Zaradi neuskkljenih ukrepov, ki jih države članice sprejmejo same, bi se lahko razdrobil enotni trg in izkrivljala konkurenca, kar bi oviralo razvoj novih digitalnih rešitev in konkurenčnost Unije kot celote. Zato je treba sprejeti usklajen pristop k vmesni rešitvi, ki bo usmerjeno odpravila to težavo, dokler ne bo na voljo celovita rešitev.
- (7) S to vmesno rešitvijo bi se moral vzpostaviti skupni sistem davka na digitalne storitve za prihodke od nekaterih digitalnih storitev, ki jih opravljajo nekateri subjekti. Ukrep bi moral biti enostaven za izvajanje in usmerjen v prihodke od opravljanja digitalnih storitev, kjer uporabniki znatno prispevajo k procesu ustvarjanja vrednosti. Na takem dejavniku (ustvarjanje vrednosti s strani uporabnikov) temelji tudi ukrep v zvezi s pravili o davku od dohodka pravnih oseb, kot je opisano v uvodni izjavi 5.
- (8) Opredeliti bi bilo treba naslednje elemente davka na digitalne storitve: obdavčljivi prihodki (kaj se obdavči), davčni zavezanec (kdo se obdavči), kraj obdavčenja (za kakšen delež obdavčljivih prihodkov se šteje, da je bil pridobljen v državi članici, in kdaj), obveznost obračuna davka, izračun davka, stopnja in povezane obveznosti, vključno z mehanizmom pobiranja prek točke „vse na enem mestu“.
- (9) Davek na digitalne storitve bi bilo treba uporabljati le za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev. Digitalne storitve bi morale biti tiste, ki so večinoma odvisne od ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov, pri čemer je razlika med krajem obdavčitve dobička in krajem, v katerem so uporabniki, običajno največja. Obdavčiti

⁴ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu z naslovom „Pravičen in učinkovit davčni sistem v Evropski uniji za enotni digitalni trg“ (COM(2017) 547 final z dne 21. septembra 2017).

⁵ „Responding to the challenges of taxation of profits of the digital economy“ (Odziv na izzive obdavčenja dobička digitalnega gospodarstva) – Sklepi Sveta (5. december 2017, FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Predlog direktive Sveta o določitvi pravil glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (COM(2018) 147 final).

⁷ Priporočilo Komisije glede obdavčitve dohodkov pravnih oseb v zvezi s pomembno digitalno prisotnostjo (C(2018) 1650 final).

bi bilo treba prihodke od obdelave prispevka uporabnika in ne same udeležbe uporabnikov.

- (10) Obdavčljivi bi morali biti zlasti prihodki od opravljanja naslednjih storitev: (i) oglaševanje na digitalnem vmesniku, usmerjeno v uporabnike tega vmesnika; (ii) omogočanje dostopa do večstranskih digitalnih vmesnikov, ki uporabnikom omogočajo, da poiščejo druge uporabnike in z njimi komunicirajo, lahko pa tudi omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki (včasih imenovane „posredniške storitve“), in (iii) prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, ki so bili ustvarjeni z dejavnostmi takih uporabnikov na digitalnih vmesnikih. Če se z opravljanjem takih storitev ne pridobijo nobeni prihodki, ne bi smelo biti obveznosti plačila davka na digitalne storitve. Tudi drugi prihodki subjekta, ki opravlja take storitve, vendar ki ne izvirajo neposredno iz opravljanja takih storitev, ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka.
- (11) Storitve, ki zajemajo predvajanje oglasov stranke na digitalnem vmesniku, usmerjenih v uporabnike tega vmesnika, ne bi smele biti opredeljene glede na to, kdo je lastnik digitalnega vmesnika, prek katerega se oglas predvaja na napravi uporabnika, ampak glede na subjekt, ki je odgovoren za omogočanje predvajanja oglasov na tem vmesniku. Vrednost za podjetje, ki predvaja oglase stranke na digitalnem vmesniku, je namreč v uporabniškem prometu in podatkih uporabnikov, ki se običajno upoštevajo za predvajanje, ne glede na to, ali vmesnik pripada samemu podjetju ali tretji osebi, ki daje v najem digitalni prostor, kjer se bo predvajal oglas. Vendar bi bilo treba pojasniti, da se v primerih, ko sta ponudnik oglaševalske storitve in lastnik digitalnega vmesnika različna subjekta, za slednjega ne bi smelo šteti, da je opravljal obdavčljivo storitev za namene davka na digitalne storitve. S tem naj bi se preprečili morebitni kaskadni učinki in dvojno obdavčenje.
- (12) Storitve, ki jih zagotavljajo večstranski digitalni vmesniki, bi bilo treba opredeliti glede na njihovo zmogljivost, da uporabnikom omogočijo iskanje drugih uporabnikov in interakcijo z njimi. Večstranski digitalni vmesniki so drugačni zato, ker omogočajo interakcijo med uporabniki, ki ne bi bila mogoča, če vmesnik ne bi medsebojno povezoval uporabnikov (povedano drugače, vmesnik uporabnikom omogoča, da stopijo v stik z drugimi uporabniki). Za nekatere storitve, ki se običajno imenujejo komunikacijske ali plačilne storitve, kot so storitve takojšnjega sporočanja, e-poštna storitve ali storitve e-plačil, se lahko prav tako šteje, da omogočajo interakcijo med uporabniki prek digitalnega vmesnika, vendar uporabniki med seboj običajno ne morejo vzpostaviti stika, razen če so ga že vzpostavili z drugimi sredstvi. Prihodki od opravljanja komunikacijskih ali plačilnih storitev zato ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka, saj taki dobavitelji ne delujejo kot trg, temveč proizvedejo podporno programsko opremo ali druge instrumente informacijske tehnologije, ki strankam omogočajo, da vzpostavijo stik z drugimi osebami, s katerimi v večini primerov že imajo nek odnos.
- (13) V primeru večstranskih digitalnih vmesnikov, ki omogočajo osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki vmesnika, osnovne transakcije in prihodki, ki jih s temi transakcijami pridobijo uporabniki, ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka. Tudi prihodki od dejavnosti, povezanih s trgovino na drobno, ki vključujejo prodajo blaga ali storitev, naročenih na spletu prek spletnega mesta dobavitelja takega blaga ali storitev, in kadar dobavitelj ne deluje kot posrednik, ne bi smeli spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve, saj se vrednost za trgovca na drobno ustvari z zagotovljenim blagom ali storitvami, digitalni vmesnik pa se uporablja le kot komunikacijsko sredstvo. To, ali dobavitelj prodaja blago ali

storitve na spletu za svoj račun ali opravlja posredniške storitve, bi se določilo z upoštevanjem pravne in ekonomske vsebine transakcije, kot je izražena v dogovorih med zadevnimi stranmi. Za dobavitelja digitalnega vmesnika, na katerem je dano na voljo blago tretje osebe, bi se lahko na primer trdilo, da opravlja posredniško storitev (povedano drugače, omogoča dostop do večstranskega digitalnega vmesnika), kadar ni prevzeto nobeno znatno tveganje znižanja vrednosti zalog ali kadar je tretja oseba tista, ki dejansko določi ceno takega blaga.

- (14) Storitve, pri katerih subjekt dobavi digitalne vsebine prek digitalnega vmesnika, bi bilo treba izvzeti iz področja uporabe zadevnega davka, ne glede na to, ali je digitalna vsebina v lasti subjekta ali pa je ta subjekt pridobil pravico do njenega distribuiranja. Tudi če je mogoča določena vrsta interakcije med prejemniki takih digitalnih vsebin in bi se lahko zato za dobavitelja takih storitev štelo, da omogoča dostop do večstranskega digitalnega vmesnika, je manj jasno, da ima uporabnik osrednjo vlogo pri ustvarjanju vrednosti za družbo, ki dobavlja digitalne vsebine. Namesto tega je z vidika ustvarjanja vrednosti poudarek na sami digitalni vsebini, ki jo dobavlja subjekt. Zato prihodki od takih dobav ne bi smeli spadati na področje uporabe zadevnega davka.
- (15) Digitalna vsebina bi morala biti opredeljena kot podatki, ki so dobavljeni v digitalni obliki, kot so računalniški programi, aplikacije, igre, glasba, videoposnetki ali besedila, ne glede na to, ali se do njih dostopa s prenosom podatkov ali pretakanjem, in ki niso podatki samega digitalnega vmesnika. To je zato, da se zajamejo različne oblike, ki jih lahko ima digitalna vsebina, ko jo pridobi uporabnik, kar pa ne spremeni dejstva, da je edini ali glavni namen z vidika uporabnika pridobitev digitalne vsebine.
- (16) Storitve, opisane v uvodni izjavi 14, bi bilo treba razlikovati od storitve omogočanja dostopa do večstranskega digitalnega vmesnika, prek katerega lahko uporabniki naložijo in izmenjujejo digitalne vsebine z drugimi uporabniki, ali omogočanja dostopa do vmesnika, ki omogoča osnovno dobavo digitalnih vsebin neposredno med uporabniki. Te zadnje navedene storitve pomenijo storitev posredovanja in bi zato morale spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve, ne glede na naravo osnovne transakcije.
- (17) Obdavčljive storitve, ki vključujejo prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, bi morale zajemati le podatke, ki so bili ustvarjeni z dejavnostmi takih uporabnikov na digitalnih vmesnikih, ne pa tudi podatkov, ki jih ustvarijo senzorji ali druga sredstva in so zbrani digitalno. Storitve, ki spadajo na področje uporabe davka na digitalne storitve, bi namreč morale biti tiste, pri katerih se digitalni vmesniki uporabijo za ustvarjanje prispevka uporabnika, ki ga monetizirajo, ne pa tiste, pri katerih se vmesniki uporabljajo kot način za prenos podatkov, ki so bili drugače ustvarjeni. Davek na digitalne storitve zato ne bi smel biti davek na zbiranje podatkov ali uporabo podatkov, ki jih podjetje zbere za svoje interne namene, ali brezplačno izmenjavo podatkov, ki jih zbere podjetje, s tretjimi osebami. Davek na digitalne storitve bi moral biti usmerjen v ustvarjanje prihodka od prenosa podatkov, pridobljenih z zelo specifično dejavnostjo (dejavnostmi uporabnikov na digitalnih vmesnikih).
- (18) Storitve, ki so regulirane v točkah od (1) do (9) oddelka A Priloge I k Direktivi 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁸ ter jih opravljajo mesta trgovanja ali

⁸ Direktiva 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL L 173, 12.6.2014, str. 349).

sistematični internalizatorji, kot so opredeljeni v navedeni direktivi, ali regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja, ne bi smele spadati na področje uporabe davka na digitalne storitve. Poleg tega na področje uporabe davka na digitalne storitve ne bi smele spadati storitve, ki zajemajo omogočanje dajanja posojil in jih opravljajo regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja. Izraz regulirani ponudnik storitev množičnega financiranja se nanaša na ponudnike storitev, za katere veljajo nova pravila Unije, sprejeta na podlagi člena 114 PDEU za reguliranje storitev množičnega financiranja.

- (19) Večstranski digitalni vmesniki, ki uporabnikom omogočajo, da prejmejo storitve izvrševanja trgovanja, investicijske storitve ali storitve investicijskih raziskav ali se seznanijo z obstojem takih storitev, kot so tisti, dostop do katerih omogočajo navedeni subjekti, pogosto vključujejo interakcijo med uporabniki. Vendar uporabnik nima osrednje vloge pri ustvarjanju vrednosti za subjekt, ki omogoča dostop do digitalnega vmesnika. Namesto tega je vrednost v zmožnosti takega subjekta, da poveže kupce in prodajalce finančnih produktov pod specifičnimi in značilnimi pogoji, ki sicer ne bi bili izpolnjeni (v primerjavi, na primer, s transakcijami, ki so sklenjene zunaj takih vmesnikov neposredno med nasprotnimi strankami). Storitve, ki zajema dostop do digitalnega vmesnika, ki ga omogoči tak subjekt, presega zgolj omogočanje transakcij s finančnimi instrumenti med uporabniki takega vmesnika. Natančneje, regulirane storitve, ki so izvzete iz področja uporabe te direktive, so namenjene zagotavljanju varnega okolja za finančne transakcije. Subjekt, ki opravlja te storitve, zato določi posebne pogoje, pod katerimi se lahko izvršijo take finančne transakcije, da se zagotovijo bistveni elementi, kot so kakovost izvršitve transakcij, stopnja preglednosti na trgu in pravična obravnava vlagateljev. Take storitve imajo bistven in značilen cilj olajševanja financiranja, naložb ali varčevanja.
- (20) Kar zadeva platforme za množično financiranje, naložbeno in posojilno množično financiranje ne bi smelo spadati na področje uporabe davka, ker imajo ponudniki takih storitev enako vlogo kot mesta trgovanja in sistematični internalizatorji in zato ne pomenijo posredovanja. Storitve platform za množično financiranje, pri katerih ne gre za naložbeno in posojilno množično financiranje in ki predstavljajo posredovanje, kot so množično financiranje na podlagi donacij ali nagrad ali storitve takih platform, ki zajemajo oglaševanje, pa bi morale spadati na področje uporabe te direktive.
- (21) Ker je prenos podatkov, ki ga izvedejo mesta trgovanja, sistematični internalizatorji in regulirani ponudniki storitev množičnega financiranja, omejen na opravljanje zgoraj opisanih reguliranih finančnih storitev in je njegov del ter je kot tak reguliran s pravom Unije, bi bilo treba tudi storitve prenosa podatkov, ki jih opravljajo navedeni subjekti, izvzeti iz področja uporabe davka na digitalne storitve.
- (22) Za namene davka na digitalne storitve bi se morali za davčne zavezance šteti le nekateri subjekti, ne glede na to, ali imajo sedež v državi članici ali državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije. Zlasti bi se subjekt moral šteti za davčnega zavezanca le, če izpolnjuje oba naslednja pogoja: (i) skupni znesek prihodka na svetovni ravni, ki ga subjekt prijavi za zadnje zaključeno poslovno leto, za katero je na voljo računovodski izkaz, presega 750 000 000 EUR in (ii) skupni znesek obdavčljivega prihodka, ki ga subjekt pridobi v Uniji med navedenim poslovnim letom, presega 50 000 000 EUR.
- (23) S prvim pragom (skupni letni prihodki na svetovni ravni) bi se morala uporaba davka na digitalne storitve omejiti na družbe določene velikosti, in sicer tiste, ki lahko opravljajo zlasti take digitalne storitve, pri katerih ima prispevek uporabnikov bistveno vlogo, ter se močno opirajo na obsežne mreže uporabnikov, velik uporabniški promet

in izkoriščanje močnega tržnega položaja. Taki poslovni modeli, pri katerih je pridobivanje prihodkov odvisno od ustvarjanja vrednosti s strani uporabnikov in ki so izvedljivi le, če jih izvajajo družbe določene velikosti, so tisti, odgovorni za večjo razliko med krajem obdavčitve dobička in krajem ustvarjanja vrednosti. Poleg tega v večjih družbah obstaja priložnost za izvajanje agresivnega davčnega načrtovanja. Zato je bil enak prag predlagan v drugih pobudah Unije⁹. Takšen prag naj bi tudi zagotovil pravno varnost, saj bi družbam in davčnim organom olajšal ugotavljanje in znižal stroške takega ugotavljanja, ali je subjekt zavezan plačilu davka na digitalne storitve. Prav tako izključuje mala in zagonska podjetja, za katera bi imela bremena izpolnjevanja novih davčnih obveznosti verjetno nesorazmeren učinek.

- (24) Z drugim pragom (skupni letni obdavčljivi prihodki v Uniji) bi se morala uporaba davka omejiti na primere, kadar na ravni Unije obstaja pomemben digitalni odtis v zvezi s prihodki, ki jih zajema davek na digitalne storitve. Določiti bi ga bilo treba na ravni Unije, da se ne upoštevajo razlike v velikostih trga, ki morda obstajajo v Uniji.
- (25) Za uskladitev z veljavnim pravnim okvirom bi moral vsak subjekt, ki se šteje za davčnega zavezanca in pridobi obdavčljive prihodke, za katere se šteje, da so pridobljeni v državi članici, plačevati davek na digitalne storitve v tej državi članici, ne glede na to, ali je ta subjekt ustanovljen v tej državi članici, drugi državi članici ali državi, ki ni pod jurisdikcijo Unije.
- (26) Določiti bi bilo treba posebna pravila za subjekte, ki spadajo v konsolidirano skupino za namene finančnega računovodenja. Prihodke subjekta od dobave drugim subjektom, ki za namene finančnega računovodenja spadajo v isto skupino, bi bilo treba izvzeti iz področja uporabe novega davka. Pri ugotavljanju, ali subjekt presega veljavna pragova in se torej šteje za davčnega zavezanca, bi bilo treba pragova uporabiti za skupne prihodke konsolidirane skupine.
- (27) Da bi ublažili morebitne primere dvojne obdavčitve, kadar za iste prihodke veljata davek od dohodkov pravnih oseb in davek na digitalne storitve, se pričakuje, da bodo države članice podjetjem dovolile, da plačani davek na digitalne storitve odbijejo kot strošek od davčne osnove za davek od dohodkov pravnih oseb na svojem ozemlju, ne glede na to, ali se oba davka plačata v isti državi članici ali v različnih državah članicah.
- (28) Obdavčljive prihodke subjekta bi bilo treba obravnavati kot pridobljene v državi članici v davčnem obdobju, če so uporabniki obdavčljive storitve, ki jo opravlja ta subjekt, v tej državi članici. Da bi se za uporabnika štelo, da je v državi članici v davčnem obdobju, bi bilo treba upoštevati nekatera posebna pravila, določena za posamezno obdavčljivo storitev, in kraj uporabe naprave uporabnika.
- (29) Kadar so uporabniki zadevne obdavčljive storitve v različnih državah članicah ali državah, ki niso pod jurisdikcijo Unije, bi bilo treba ustrezne obdavčljive prihodke od navedene storitve sorazmerno razporediti vsaki državi članici na podlagi nekaterih posebnih ključev razporeditve. Take ključne bi bilo treba določiti glede na naravo vsake od obdavčljivih storitev in posameznih elementov, ki sprožijo prejem prihodkov za ponudnika take storitve.
- (30) Kadar obdavčljiva storitev zajema oglaševanje na digitalnem vmesniku, bi bilo treba pri določanju deleža obdavčljivih prihodkov, ki ga je treba v davčnem obdobju

⁹ Glej člen 2 predloga direktive Sveta o skupni konsolidirani osnovi za davek od dohodkov pravnih oseb (CCCTB) (COM(2016) 683 final).

razporediti državi članici, upoštevati število predvajanj oglasa na uporabniških napravah v tem davčnem obdobju v tej državi članici.

- (31) Kar zadeva omogočanje dostopa do večstranskih digitalnih vmesnikov, bi bilo treba za določitev deleža obdavčljivih prihodkov, ki ga je treba razporediti državi članici, razlikovati med primeri, v katerih vmesnik omogoča osnovne transakcije neposredno med uporabniki, in primeri, v katerih takih transakcij ne omogoča. V primerih, ki vključujejo omogočanje osnovnih transakcij, bi bilo treba obdavčljive prihodke v davčnem obdobju državi članici razporediti glede na število uporabnikov, ki so opravili tako transakcijo v tem davčnem obdobju in pri tem uporabili napravo v tej državi članici. To je namreč dejanje, ki običajno prinaša prihodke podjetju, ki omogoča dostop do vmesnika. Pravice do obdavčitve prihodkov podjetij, ki omogočajo dostop do vmesnika, bi morale imeti države članice, v katerih so uporabniki, ki opravijo osnovne transakcije, in sicer ne glede na to, ali so uporabniki prodajalci ali kupci osnovnega blaga ali storitev. To je zato, ker oboji s svojo udeležbo ustvarjajo vrednost za večstranski digitalni vmesnik, glede na to, da je vloga vmesnika usklajevanje ponudbe in povpraševanja. Če posredniška storitev ne vključuje omogočanja osnovnih transakcij, pa se prihodki običajno pridobijo s periodičnimi plačili po registraciji ali odprtju računa na digitalnem vmesniku. Zato bi bilo treba pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov državi članici v davčnem obdobju upoštevati število uporabnikov v tem davčnem obdobju, ki imajo račun, odprt z uporabo naprave v tej državi članici, ne glede na to, ali je bil odprt v tem ali katerem od prejšnjih davčnih let.
- (32) Kar zadeva prenos podatkov, zbranih o uporabnikih, bi bilo treba pri razporeditvi obdavčljivih prihodkov v davčnem obdobju državi članici upoštevati število uporabnikov, katerih podatki, preneseni v navedenem davčnem obdobju, so bili ustvarjeni, ker so taki uporabniki uporabili napravo v tej državi članici.
- (33) Opredelitev kraja, v katerem je bila uporabljena naprava uporabnika, in s tem kraja obdavčitve bi morala biti mogoča z naslovom internetnega protokola (IP) naprav uporabnikov ali drugimi načini geolociranja, če so natančnejši. Kraj obdavčitve ne bi smel upoštevati, ali so uporabniki denarno prispevali k ustvarjanju prihodka, kraja, od koder se je izvedlo plačilo v zameno za dobave, na podlagi katerih je nastala obveznost plačila davka na digitalne storitve, ali kraja, v katerem sta se izvedla morebitna osnovna dobava blaga ali opravljanje storitev, naročenih prek večstranskega digitalnega vmesnika.
- (34) Vsako obdelavo osebnih podatkov, ki se izvede v okviru davka na digitalne storitve, bi bilo treba izvesti v skladu z Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁰, tudi tisto, ki je morda potrebna v zvezi z naslovi internetnega protokola (IP) ali drugimi načini geolociranja. Zlasti bi bilo treba upoštevati potrebo po zagotavljanju ustreznih tehničnih in organizacijskih ukrepov za skladnost s pravili v zvezi z zakonitostjo in varnostjo dejavnosti obdelave, zagotavljanjem informacij in pravicami posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki. Kadar je to mogoče, bi morali biti osebni podatki anonimizirani.
- (35) Obdavčljivi prihodki bi morali biti enaki skupnim bruto prihodkom, ki jih pridobi davčni zavezanec, brez davka na dodano vrednost in drugih podobnih davkov. Za

¹⁰ Uredba (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L 119, 4.5.2016, str. 1).

obdavčljive prihodke bi bilo treba priznati, da jih je davčni zavezanec pridobil v trenutku njihove zapadlosti, ne glede na to, ali so bili do takrat že plačani. Davek na digitalne storitve bi moral biti v državi članici obračunan glede na delež obdavčljivih prihodkov, ki jih davčni zavezanec pridobi v davčnem obdobju in za katere se šteje, da so pridobljeni v tej državi članici, izračunati pa bi ga bilo treba z uporabo stopnje davka na digitalne storitve za navedeni delež. Da bi se preprečila izkrivljanja enotnega trga, bi morala biti na ravni Unije določena enotna stopnja davka na digitalne storitve. Stopnja davka na digitalne storitve bi bilo treba določiti na 3 %, s čimer se doseže ustrezno ravnovesje med prihodki, ustvarjenimi z davkom, in zajame različni učinek davka na digitalne storitve za podjetja z različnimi stopnjami dobička.

- (36) Davčni zavezanci, ki opravljajo obdavčljive storitve, bi morali biti zavezani plačilu davka na digitalne storitve ter odgovorni za izpolnitev vrste upravnih obveznosti. Za davčne zavezance z obveznostjo plačila davka v eni ali več državah članicah bi bilo treba vzpostaviti mehanizem za poenostavitev v obliki točke „vse na enem mestu“, da lahko naenkrat izpolnijo vse svoje obveznosti v zvezi z davkom na digitalne storitve (identifikacija, predložitev obračuna davka na digitalne storitve in plačilo). Obveznosti bi bilo treba izpolniti v eni sami državi članici (država članica identifikacije), ki bi morala zbrati informacije in pobrati davek na digitalne storitve v imenu drugih držav članic, v katerih je treba plačati zadevni davek, ter nato z njimi deliti te pomembne informacije in pobrane zneske davka na digitalne storitve. Tak mehanizem ne posega v to, da davčni zavezanec davek na digitalne storitve dolguje neposredno vsaki državi članici, v kateri je treba plačati zadevni davek. Zato bi morala biti vsaka država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, upravičena do izterjave plačila davka na digitalne storitve neposredno pri zadevnem davčnem zavezancu, ki je zavezan plačilu tega davka, kot tudi do izvajanja davčnih revizij in nadzornih ukrepov, namenjenih preverjanju obveznosti davčnega zavezanca glede plačila davka na digitalne storitve. Take izvršilne in nadzorne ukrepe bi morali urejati pravila in postopki, ki se uporabljajo v vsaki državi članici, kjer je treba plačati davek na digitalne storitve.
- (37) Države članice bi morale imeti možnost, da določijo obveznosti v zvezi z računovodstvom in vodenjem evidenc ali druge obveznosti, s katerimi se zagotovi dejansko plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve, pa tudi druge ukrepe za preprečevanje davčne utaje, davčnega izogibanja in davčne zlorabe.
- (38) Za zagotovitev enotnih pogojev izvajanja te direktive v zvezi z upravnimi obveznostmi, ki jih je treba izpolniti, in izmenjavami informacij med državami članicami, potrebnimi za delovanje točke „vse na enem mestu“, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila. Komisija bi morala imeti tudi možnost, da predlaga skupna pravila glede obveznosti v zvezi z računovodstvom in vodenjem evidenc ali glede drugih obveznosti, ki jih bodo določile države članice. Navedena pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta¹¹.
- (39) Države članice bi morale po potrebi uporabiti določbe, ki jih je Unija sprejela v zvezi z upravnim sodelovanjem v davčnih zadevah, kot sta direktivi Sveta 2011/16/EU¹² in

¹¹ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

¹² Direktiva Sveta 2011/16/EU z dne 15. februarja 2011 o upravnem sodelovanju na področju obdavčevanja in razveljavitvi Direktive 77/799/EGS (UL L 64, 11.3.2011, str. 1).

2010/24/EU¹³, ali druge ukrepe, ki so na voljo na mednarodni ravni, kot so večstranska konvencija o medsebojni upravni pomoči pri davčnih zadevah, člen 26 vzorčne davčne konvencije OECD ter vzorčni sporazum OECD o izmenjavi informacij v davčnih zadevah.

- (40) Države članice so se v skladu s skupno politično izjavo držav članic in Komisije z dne 28. septembra 2011 o obrazložitenih dokumentih¹⁴ zavezale, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih bo pojasnjeno razmerje med sestavnimi elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je predložitev takih dokumentov v primeru te direktive upravičena.
- (41) Cilji te direktive so namenjeni zaščiti celovitosti enotnega trga, zagotavljanju njegovega pravilnega delovanja in preprečevanju izkrivljanja konkurence. Ker države članice teh ciljev zaradi njihove narave ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseg navedenih ciljev –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

¹³ Direktiva Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L 84, 31.3.2010, str. 1).

¹⁴ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

Poglavje 1

PREDMET UREJANJA IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1 Predmet urejanja

Ta direktiva določa skupni sistem davka na digitalne storitve za prihodke od opravljanja nekaterih digitalnih storitev.

Člen 2 Opredelitev pojmov

V tej direktivi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) „subjekt“ pomeni vsako pravno osebo ali pravno ureditev, ki posluje prek družbe ali strukture, ki je pregledna za davčne namene;
- (2) „konsolidirana skupina za namene finančnega računovodenja“ pomeni vse subjekte, ki so v celoti vključeni v konsolidirane računovodske izkaze, ki se pripravijo v skladu z mednarodnimi standardi računovodskega poročanja ali nacionalnim sistemom računovodskega poročanja;
- (3) „digitalni vmesnik“ pomeni vsako programsko opremo, vključno s spletnim mestom ali njegovim delom, in aplikacije, vključno z mobilnimi aplikacijami, do katerih lahko dostopajo uporabniki;
- (4) „uporabnik“ pomeni vsakega posameznika ali podjetje;
- (5) „digitalna vsebina“ pomeni podatke, ki so dobavljeni v digitalni obliki, kot so računalniški programi, aplikacije, glasba, videoposnetki, besedila, igre in katera koli druga programska oprema, razen podatkov digitalnega vmesnika;
- (6) „naslov internetnega protokola (IP)“ pomeni niz števil, dodeljen omrežnim napravam, ki omogoča njihovo komuniciranje prek interneta;
- (7) „davčno obdobje“ pomeni koledarsko leto.

Člen 3 Obdavčljivi prihodki

1. Za namene te direktive se za „obdavčljive prihodke“ štejejo prihodki, ki jih subjekt pridobi z opravljanjem katere koli od naslednjih storitev:
 - (a) oglaševanje na digitalnem vmesniku, usmerjeno v uporabnike tega vmesnika;
 - (b) omogočanje dostopa uporabnikom do večstranskega digitalnega vmesnika, ki uporabnikom omogoča, da poiščejo druge uporabnike in z njimi komunicirajo, in lahko tudi omogoča osnovno dobavo blaga ali opravljanje storitev neposredno med uporabniki;
 - (c) prenos podatkov, ki so bili zbrani o uporabnikih in ustvarjeni z dejavnostmi takih uporabnikov na digitalnih vmesnikih.

2. Sklicevanje na prihodke iz odstavka 1 vključuje skupne bruto prihodke brez davka na dodano vrednost in drugih podobnih davkov.
3. Odstavek 1(a) se uporablja ne glede na to, ali je digitalni vmesnik v lasti subjekta, ki je odgovoren za oglaševanje na tem vmesniku. Kadar subjekt, ki oglašuje, nima v lasti digitalnega vmesnika, se za ta subjekt in ne za lastnika vmesnika šteje, da opravlja storitev iz točke (a).
4. Odstavek 1(b) ne vključuje:
 - (a) omogočanja dostopa do digitalnega vmesnika, kadar je edini ali glavni namen omogočanja dostopa do vmesnika ta, da ga subjekt da na voljo za dobavo digitalnih vsebin uporabnikom, opravljanje komunikacijskih storitev za uporabnike ali opravljanje plačilnih storitev za uporabnike;
 - (b) nobenih storitev iz točk od (1) do (9) oddelka A Priloge I k Direktivi 2014/65/EU, ki jih opravlja mesto trgovanja ali sistematični internalizator;
 - (c) nobenih storitev iz točk od (1) do (9) oddelka A Priloge I k Direktivi 2014/65/EU, ki jih opravlja regulirani ponudnik storitev množičnega financiranja, ali storitve, ki zajema omogočanje dajanja posojil.
5. Odstavek 1(c) ne vključuje podatkov, ki jih prenese mesto trgovanja, sistematični internalizator ali regulirani ponudnik storitev množičnega financiranja.
6. V odstavkih 4 in 5:
 - (a) imata „mesto trgovanja“ in „sistematični internalizator“ pomen iz točk (24) oziroma (20) člena 4(1) Direktive 2014/65/EU;
 - (b) „regulirani ponudnik storitev množičnega financiranja“ pomeni ponudnika storitev množičnega financiranja, ki mora pridobiti dovoljenje in je pod nadzorom na podlagi katerega koli usklajevalnega ukrepa, ki je v skladu s členom 114 Pogodbe sprejet za reguliranje storitev množičnega financiranja.
7. Prihodki, ki jih subjekt, ki pripada konsolidirani skupini za namene finančnega računovodenja, pridobi z opravljanjem storitve iz odstavka 1 za drugi subjekt iz te iste skupine, se za namene te direktive ne štejejo za obdavčljive prihodke.
8. Če storitev iz odstavka 1 opravlja subjekt, ki pripada konsolidirani skupini za namene finančnega računovodenja in prihodke od opravljanja navedene storitve pridobi drug subjekt iz te skupine, se za namene te direktive za te prihodke šteje, da jih je pridobil subjekt, ki je opravil storitev.
9. Storitve iz odstavka 1 se v poglavjih 2 in 3 te direktive imenujejo „obdavčljive storitve“.

Člen 4 *Davčni zavezanec*

1. „Davčni zavezanec“ v zvezi z davčnim obdobjem pomeni subjekt, ki izpolnjuje oba naslednja pogoja:
 - (a) skupni znesek prihodka na svetovni ravni, ki ga subjekt prijavi za ustrezno poslovno leto, presega 750 000 000 EUR;
 - (b) skupni znesek obdavčljivega prihodka, ki ga subjekt pridobi v Uniji med ustreznim poslovnim letom, presega 50 000 000 EUR.

2. Kadar subjekt prijavi ali pridobi prihodke v drugi valuti kot euro, se prihodki za namene odstavka 1 pretvorijo v eure z uporabo menjalnega tečaja, kot je objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* na zadnji datum ustreznega poslovnega leta, ali, če na ta dan ni objave, z uporabo tečaja, objavljenega prejšnji dan.
3. V odstavkih 1 in 2 „ustrezno poslovno leto“ pomeni poslovno leto, zajeto v najnovejšem razpoložljivem računovodskem izkazu, ki ga je subjekt izdal pred iztekom zadevnega davčnega obdobja.
4. Pravilo iz člena 5(1) se uporablja pri ugotavljanju v skladu z odstavkom 1(b), ali se obdavčljivi prihodki pridobijo v Uniji.
5. Obdavčljivi prihodki se za namene te direktive priznavajo kot pridobljeni v trenutku zapadlosti, ne glede na to, ali so bili zadevni zneski dejansko plačani.
6. Če subjekt iz odstavka 1 pripada konsolidirani skupini za namene finančnega računovodenja, se navedeni odstavek uporablja za prihodke na svetovni ravni, ki jih prijavi skupina kot celota, in obdavčljive prihodke, ki jih ta skupina kot celota pridobi v Uniji.

Poglavje 2

KRAJ OBDAVČENJA, OBVEZNOST OBRAČUNA IN IZRAČUN DAVKA

Člen 5 *Kraj obdavčenja*

1. Obdavčljivi prihodki, ki jih subjekt pridobi v davčnem obdobju, se za namene te direktive obravnavajo kot pridobljeni v državi članici v navedenem davčnem obdobju, če so uporabniki v zvezi z obdavčljivo storitvijo v tej državi članici v tem davčnem obdobju.

Prvi pododstavek se uporablja ne glede na to, ali so taki uporabniki denarno prispevali k ustvarjanju navedenih prihodkov.
2. V zvezi z obdavčljivo storitvijo se za uporabnika šteje, da je v državi članici v davčnem obdobju, če:
 - (a) se v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(a), zadevno oglaševanje predvaja na napravi uporabnika v času, ko se naprava v tej državi članici v tem davčnem obdobju uporablja za dostop do digitalnega vmesnika;
 - (b) v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(b):
 - (i) če storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki omogoča zagotavljanje osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki, uporabnik v tem davčnem obdobju v tej državi članici uporabi napravo za dostop do digitalnega vmesnika in na tem vmesniku opravi osnovno transakcijo v tem davčnem obdobju;
 - (ii) če storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki ni zajet v točki (i), ima uporabnik v tem davčnem obdobju ali njegovem delu račun, ki mu omogoča dostop do digitalnega vmesnika, ta račun pa je bil odprt z uporabo naprave v tej državi članici;
 - (c) se v primeru storitve, ki spada v člen 3(1)(c), podatki, ki jih ustvari uporabnik, ki je uporabil napravo v tej državi članici za dostop do digitalnega vmesnika v tem ali katerem od prejšnjih davčnih obdobj, prenesejo v tem davčnem obdobju.
3. Delež skupnih obdavčljivih prihodkov subjekta, za katerega se na podlagi odstavka 1 šteje, da je bil pridobljen v državi članici, se za vsako davčno obdobje določi, kot sledi:
 - (a) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(a), sorazmerno s številom predvajanj oglasa na napravah uporabnikov v navedenem davčnem obdobju;
 - (b) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(b):
 - (i) če storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki omogoča zagotavljanje osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki, sorazmerno s številom uporabnikov, ki so opravili osnovne transakcije na digitalnem vmesniku v navedenem davčnem obdobju;

- (ii) če storitev vključuje večstranski digitalni vmesnik, ki ni zajet v točki (i), sorazmerno s številom uporabnikov, ki imajo v tem davčnem obdobju ali njegovem delu račun, ki jim omogoča dostop do digitalnega vmesnika;
 - (c) kar zadeva obdavčljive prihodke od opravljanja storitev, ki spadajo v člen 3(1)(c), sorazmerno s številom uporabnikov, katerih podatki, preneseni v navedenem davčnem obdobju, so bili ustvarjeni, ker so uporabniki v tem ali prejšnjem davčnem obdobju uporabili napravo za dostop do digitalnega vmesnika.
- 4. Pri določanju kraja obdavčitve obdavčljivih prihodkov, ki so predmet davka na digitalne storitve, se ne upoštevajo naslednji elementi:
 - (a) v primeru osnovne dobave blaga ali opravljanja storitev neposredno med uporabniki večstranskega digitalnega vmesnika iz člena 3(1)(b) kraj, v katerem se izvedeta ta osnovna dobava ali opravljanje;
 - (b) kraj, v katerem se izvede katero koli plačilo obdavčljive storitve.
- 5. Za namene tega člena se država članica, v kateri se uporablja naprava uporabnika, določi z uporabo naslova internetnega protokola (IP) naprave ali katere koli druge metode geolociranja, če je natančnejša.
- 6. Podatki, ki se morda zberejo od uporabnikov za namene uporabe te direktive, so omejeni na podatke, ki navajajo državo članico, v kateri so uporabniki, ne da bi omogočali identifikacijo teh uporabnikov.

Člen 6 Obveznost obračuna

Davek na digitalne storitve se v državi članici obračuna glede na delež obdavčljivih prihodkov, ki jih davčni zavezanec pridobi v davčnem obdobju, za katerega se na podlagi člena 5 šteje, da je pridobljen v tej državi članici. Davek na digitalne storitve v tej državi članici zapade naslednji delovni dan po izteku tega davčnega obdobja.

Člen 7 Izračun davka

Davek na digitalne storitve se za državo članico za davčno obdobje izračuna tako, da se stopnja davka na digitalne storitve uporabi za delež obdavčljivih prihodkov iz člena 6.

Člen 8 Stopnja

Stopnja davka na digitalne storitve znaša 3 %.

Poglavje 3

OBVEZNOSTI

Člen 9

Oseba, odgovorna za plačilo in izpolnjevanje obveznosti

1. Davčni zavezanec, ki opravlja obdavčljive storitve, plača davek na digitalne storitve in izpolni obveznosti iz tega poglavja.
2. Konsolidirana skupina za namene finančnega računovodenja lahko imenuje en subjekt iz navedene skupine za plačilo davka na digitalne storitve in izpolnjevanje obveznosti iz tega poglavja v imenu vsakega davčnega zavezanca iz navedene skupine, ki je zavezan plačilu davka na digitalne storitve.

Člen 10

Identifikacija

1. Davčni zavezanec državo članico identifikacije obvesti, da je zavezan plačilu davka na digitalne storitve v eni ali več državah članicah.
2. Obvestilo se pošlje elektronsko najpozneje deset delovnih dni po izteku prvega davčnega obdobja, za katerega je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve na podlagi te direktive (v nadaljnjem besedilu: prvo obračunsko obdobje).
3. Država članica identifikacije je:
 - (a) država članica, v kateri je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve za prvo obračunsko davčno obdobje;
 - (b) če je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve za navedeno davčno obdobje v več državah članicah, ena od teh držav članic, ki jo izbere davčni zavezanec.
4. Obvestilo iz odstavka 1 v zvezi z davčnim zavezancem vsebuje vsaj naslednje informacije:
 - (a) ime;
 - (b) tržno ime, če je drugačno kot ime;
 - (c) poštni naslov;
 - (d) elektronski naslov;
 - (e) nacionalno davčno številko, če obstaja;
 - (f) kontaktno osebo;
 - (g) telefonsko številko;
 - (h) države članice, v katerih je davčni zavezanec zavezan plačilu davka na digitalne storitve;
 - (i) številko IBAN ali OBAN.

5. Davčni zavezanec državo članico identifikacije obvesti o morebitnih spremembah v zvezi z informacijami, posredovanimi v skladu z odstavkom 4.
6. Kadar je subjekt imenovan na podlagi člena 9(2), informacije, ki jih ta imenovani subjekt na podlagi tega člena posreduje v zvezi z vsakim davčnim zavezancem v skupini, vključujejo tudi informacije o njem v zvezi s postavkami iz odstavka 4(a) do (g).
7. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev skupne oblike obvestila, zahtevanega v skladu s tem členom. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Člen 11 *Identifikacijska številka*

1. Država članica identifikacije davčnemu zavezancu za namene davka na digitalne storitve dodeli individualno identifikacijsko številko in ga o tej številki z elektronskimi sredstvi obvesti v desetih delovnih dneh od datuma prejema obvestila iz člena 10.
2. Vsaka individualna identifikacijska številka ima predpono v skladu z oznako ISO – 3166 alfa 2, po kateri je mogoče identificirati državo članico identifikacije. Vendar Grčija in Združeno kraljestvo uporabita predpono „EL“ oziroma „UK“.
3. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da njihovi identifikacijski sistemi omogočajo identifikacijo davčnih zavezancev, in vodijo identifikacijski register z vsemi individualnimi identifikacijskimi številkami, ki so jih dodelile.

Člen 12 *Izbris iz identifikacijskega registra*

1. Davčni zavezanec državo članico identifikacije z elektronskimi sredstvi obvesti v kateri koli od naslednjih okoliščin:
 - (a) davčni zavezanec ne prejema več obdavčljivih prihodkov, za katere se na podlagi te direktive šteje, da so pridobljeni v Uniji;
 - (b) davčni zavezanec se ne šteje več za davčnega zavezanca;
 - (c) davčni zavezanec preneha obstajati;
 - (d) davčni zavezanec ni več zavezan plačilu davka na digitalne storitve v Uniji iz katerega koli drugega razloga.
2. Država članica identifikacije davčnega zavezanca iz identifikacijskega registra izbriše ob koncu obdobja 60 delovnih dni po izteku davčnega obdobja, v katerem so bile sporočene informacije iz odstavka 1.
3. Člen 10 se uporablja, če davčni zavezanec po izbrisu iz identifikacijskega registra ponovno postane zavezan plačilu davka na digitalne storitve v Uniji. Sklicevanja iz člena 10 na prvo obračunsko davčno obdobje se berejo temu ustrezno.

Člen 13
Sprememba države članice identifikacije

1. Kadar davčni zavezanec izbere državo članico identifikacije na podlagi člena 10(3)(b), ga ta izbira zavezuje za prvo obračunsko obdobje, za katero je podano obvestilo na podlagi člena 10, in za naslednji dve davčni obdobji.
2. Če pa davčni zavezanec ni več zavezan plačilu davka na digitalne storitve v navedeni državi članici identifikacije, izbrani na podlagi člena 10(3)(b), svojo državo članico identifikacije spremeni v skladu z zahtevami iz člena 10.
3. Vsaka sprememba države članice identifikacije davčnega zavezanca se sporoči trenutni državi članici identifikacije in velja od davčnega obdobja, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je ta informacija sporočena. Trenutna država članica identifikacije davčnega zavezanca izbriše iz identifikacijskega registra v skladu s členom 12(2).
4. Davčni zavezanec novo državo članico identifikacije obvesti v skladu s členom 10, sklicevanja iz navedenega člena na prvo obračunsko obdobje pa se nanašajo na davčno obdobje, od katerega velja sprememba.

Člen 14
Obračun davka na digitalne storitve

Davčni zavezanec državi članici identifikacije predloži obračun davka na digitalne storitve za vsako davčno obdobje. Obračun se predloži elektronsko v 30 delovnih dneh po izteku davčnega obdobja, na katerega se nanaša.

Člen 15
Informacije v obračunu davka na digitalne storitve

1. V obračunu davka na digitalne storitve so navedene naslednje informacije:
 - (a) individualna identifikacijska številka iz člena 11;
 - (b) za vsako državo članico, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve za ustrezno davčno obdobje, skupni znesek obdavčljivih prihodkov, za katere se šteje, da jih je davčni zavezanec pridobil v tej državi članici v tem davčnem obdobju, skupaj z zneskom davka na digitalne storitve, dolgovanega v tej državi članici za to davčno obdobje;
 - (c) skupni davek na digitalne storitve, ki ga davčni zavezanec dolguje v vseh državah članicah za ustrezno davčno obdobje.
2. V obračunu davka na digitalne storitve je za davčno obdobje naveden tudi skupni znesek prihodka na svetovni ravni in skupni znesek obdavčljivih prihodkov v Uniji, ki se uporablja za namene člena 4(1).
3. Država članica identifikacije lahko zahteva, da se obračun izpolni v njeni nacionalni valuti.
4. Država članica identifikacije po prejemu obračuna davka na digitalne storitve obračunu takoj dodeli številko obračuna davka na digitalne storitve.

5. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da njihovi identifikacijski sistemi omogočajo identifikacijo obračunov davka na digitalne storitve, in vodijo identifikacijski register obračunov davka na digitalne storitve z vsemi individualnimi identifikacijskimi številkami obračuna davka na digitalne storitve, ki so jih dodelile.
6. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev skupne oblike obračuna davka na digitalne storitve in številke obračuna davka na digitalne storitve. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Člen 16 *Ureditve glede plačila*

1. Skupni davek na digitalne storitve, ki ga davčni zavezanec dolguje v vseh državah članicah za davčno obdobje, davčni zavezanec plača v državi članici identifikacije.
2. Skupni dolgovani znesek davka na digitalne storitve se državi članici identifikacije plača najpozneje 30 delovnih dni po izteku zadevnega davčnega obdobja, davčni zavezanec pa se pri plačilu sklicuje na ustrezno številko obračuna davka na digitalne storitve.
3. Če davčni zavezanec plačilo izvede brez sklicevanja na ustrezno številko obračuna davka na digitalne storitve ali pa navedena številka ne ustreza nobenemu predloženemu obračunu davka na digitalne storitve, lahko država članica identifikacije sprejme ukrepe za razjasnitev tega vprašanja. Če vprašanje ostane nerešeno, se plačilo vrne davčnemu zavezancu, za plačilo pa se ne šteje, da je bilo izvedeno za namene odstavkov 1 in 2.
4. Plačilo se izvede na bančni račun, ki ga določi država članica identifikacije.
5. Država članica identifikacije lahko zahteva, da se plačilo izvede v njeni nacionalni valuti.
6. Država članica identifikacije, ki prejme višji znesek od skupnega dolgovanega davka na digitalne storitve, kot je naveden v ustreznem obračunu davka na digitalne storitve, preplačani znesek povrne neposredno zadevnemu davčnemu zavezancu.
7. Če država članica identifikacije prejme plačilo v zvezi z obračunom davka na digitalne storitve, ki se pozneje izkaže za nepravilnega in spremenjenega na podlagi člena 17, in je znesek že porazdelila med države članice, v katerih je bilo treba plačati davek na digitalne storitve, zadevne države članice davčnemu zavezancu neposredno povrnejo vsaka svoj delež preplačanega zneska.

Člen 17 *Spremembe obračuna davka na digitalne storitve*

1. Spremembe zneskov, vsebovanih v obračunu davka na digitalne storitve, se lahko izvedejo le kot spremembe tega obračuna in ne s prilagoditvami naslednjega obračuna.
2. Spremembe iz odstavka 1 se elektronsko predložijo državi članici identifikacije v treh letih od datuma, do katerega se je zahtevala predložitev prvotnega obračuna. Spremembe po takem obdobju urejajo pravila in postopki, ki se uporabljajo v vsaki državi članici posebej, kjer je treba plačati davek na digitalne storitve.

3. Vsako dodatno plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve, ki ga plača davčni zavezanec in izhaja iz sprememb v odstavku 1, se izvede državi članici identifikacije v skladu s členom 16, sklicevanja na „skupni dolgovani davek na digitalne storitve“ pa se berejo temu ustrezno. Vsako vračilo plačanega davka na digitalne storitve davčnemu zavezancu, ki izhaja iz sprememb v odstavku 1, se izvede v skladu s členom 16(7).

Člen 18

Računovodski ukrepi, ukrepi za vodenje evidence in boj proti goljufijam ter izvršilni in nadzorni ukrepi

1. Države članice določijo računovodske ukrepe, ukrepe za vodenje evidence in druge obveznosti, s katerimi se zagotovi dejansko plačilo dolgovanega davka na digitalne storitve davčnim organom. Taka pravila v državi članici se uporabljajo za vsak subjekt z obveznostjo plačila davka na digitalne storitve v tej državi članici, ne glede na državo članico identifikacije davčnega zavezanca.
2. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev ukrepov, ki jih je treba sprejeti v skladu z odstavkom 1. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).
3. Države članice lahko v zvezi z davkom na digitalne storitve sprejmejo ukrepe za preprečevanje davčne utaje, davčnega izogibanja in davčne zlorabe.
4. Država članica identifikacije, izbrana na podlagi člena 10, za namene obveznosti iz tega poglavja deluje v imenu drugih držav članic, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve, vendar davčni zavezanec davek na digitalne storitve neposredno dolguje vsaki državi članici, v kateri je treba plačati zadevni davek. V skladu s tem je vsaka država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, upravičena do izterjave plačila davka na digitalne storitve neposredno pri zadevnem davčnem zavezancu. V ta namen se uporabljajo pravila in postopki vsake take države članice, vključno s pravili in postopki v zvezi s kaznimi, obrestmi in drugimi stroški za zamudo pri plačilu ali neplačilo davka na digitalne storitve ter pravili in postopki v zvezi z izterjavo dolgov.
5. Davčne revizije in nadzorne ukrepe držav članic, namenjene proučevanju vseh informacij in ukrepov, pomembnih za izračun obveznosti davčnega zavezanca glede plačila davka na digitalne storitve v navedeni državi članici, urejajo pravila in postopki, ki se uporabljajo v tej državi članici.

Člen 19

Imenovanje pristojnih organov

Vsaka država članica imenuje pristojni organ, ki je v tej državi članici odgovoren za upravljanje vseh vidikov, povezanih z obveznostmi iz tega poglavja in poglavja 4, ime in elektronski naslov tega organa pa sporoči Komisiji. Komisija imena in elektronske naslove pristojnih organov objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Poglavje 4

UPRAVNO SODELOVANJE

Člen 20

Izmenjava informacij v zvezi z identifikacijo

1. Država članica identifikacije vsako obvestilo, ki ga prejme na podlagi člena 10, posreduje pristojnemu organu vsake države članice, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve. Obvestilo se posreduje v desetih delovnih dneh od dne prejema obvestila.
2. Država članica identifikacije vsaki taki državi članici sporoči individualno identifikacijsko številko, ki je bila zadevnemu davčnemu zavezancu dodeljena na podlagi člena 11.
3. Država članica identifikacije vsako državo članico, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, o vsakem izbrisu iz identifikacijskega registra na podlagi člena 12 obvesti v desetih delovnih dneh od dne izbrisa.

Člen 21

Izmenjava informacij v zvezi z obračunom davka na digitalne storitve

1. Država članica identifikacije obračune davka na digitalne storitve in vse spremembe obračunov davka na digitalne storitve, ki so ji bili predloženi na podlagi člena 14 ali 17, posreduje pristojnemu organu vsake države članice, v kateri je treba plačati zadevni davek. Obračuni in spremembe se posredujejo v desetih delovnih dneh od dne njihovega prejema.
2. Če se obračun davka na digitalne storitve predloži v drugi valuti kot euro, država članica identifikacije zneske pretvori v eure z uporabo menjalnega tečaja, kot je objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* na zadnji datum davčnega obdobja, zajetega v obračunu, ali, če na ta dan ni objave, na prejšnji dan objave, te informacije pa poleg obračuna ali spremembe, ki ji je bila predložena v skladu z odstavkom 1, posreduje ustreznim državam članicam.
3. Država članica identifikacije pristojnim organom vsake države članice, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, posreduje vse druge informacije, potrebne za povezavo posameznega plačila z ustreznim obračunom davka na digitalne storitve.

Člen 22

Izmenjava informacij v zvezi s plačilom

1. Država članica identifikacije zagotovi, da se znesek, ki ga je davčni zavezanec plačal v skladu s členom 16 in ki ustreza davku na digitalne storitve, dolgovanemu v državi članici, ki ni država članica identifikacije, prenese pristojnemu organu te druge države članice. Ta prenos se izvede v desetih delovnih dneh od dne prejema plačila.
2. Znesek iz odstavka 1 se v eurih prenese na bančni račun, ki ga določi ta druga država članica.
3. Države članice pristojne organe drugih držav članic obvestijo o številki bančnega računa, ki se bo uporabljal za namene odstavka 2.

4. Vsak znesek, ki ga država članica identifikacije prejme v drugi valuti kot euro, se pretvori v eure z uporabo menjalnega tečaja, kot je objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* na zadnji datum davčnega obdobja, zajetega v obračunu, ali, če na ta dan ni objave, na prejšnji dan objave.
5. Če davčni zavezanec plača le del skupnega davka na digitalne storitve, ki ga dolguje, država članica identifikacije zagotovi, da se navedeni del prenese pristojnim organom držav članic, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve, sorazmerno z dolgovanim davkom v vsaki državi članici. Država članica identifikacije o tem obvesti pristojne organe držav članic, v katerih je treba plačati davek na digitalne storitve.
6. Če je država članica, v kateri je treba plačati davek na digitalne storitve, morebitni preplačani znesek vrnila neposredno davčnemu zavezancu v skladu s členom 16(7), navedena država članica državo članico identifikacije obvesti o znesku tega vračila.

Člen 23

Način izmenjave informacij

1. Informacije in dokumentacija, ki se pošljejo v skladu s tem poglavjem, se pošljejo elektronsko.
2. Komisija lahko sprejme izvedbene akte za določitev tehničnih podrobnosti, v skladu s katerimi se pošljejo take informacije in dokumentacija. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 24(2).

Poglavje 5

KONČNE DOLOČBE

Člen 24

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Navedeni odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 25

Prenos v nacionalno zakonodajo

1. Države članice najpozneje do [31. decembra 2019] sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem nemudoma obvestijo Komisijo.
Predpise uporabljajo od [1. januarja 2020].
Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi.
2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 26

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 27

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet

Predsednik